Wojewódzka Biblioteka Publiczna w Koszalinie

Proletariusze wszystkich krajów łączcie się!

GŁOS KOSZALIŃSKI

ORGAN KW POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

Cena 15 gr Koszalin, środa, dnia 15 października 1952 roku Rok I Nr 39

Z frontu walki o plan

Słupsk na pierwszym miejscu
w realizacji obowiązkowych dostaw żywca

Do dnia 11 bm. województwo nasze zrealizowało 54 proc. rocznego planu obowiązkowych dostaw żywca, zaś plan październikowy wykonany jest w 24,5 proc. Wśród powiatów na czoło wysunął się **Słupsk**, który wykonał już 74,7 proc. planu rocznego i 32,4 proc. planu miesięcznego. Powiaty, które przekroczyły już 50 proc. rocznego planu obowiązkowych dostaw żywca to: **Miastko, Bytów, Człuchów, Wałcz, Sławno, Złotów i Kołobrzeg.** Natomiast Drawsko, Białogard i Szczecinek nie dostarczyły jeszcze nawet połowy ilości żywca, przewidzianej rocznym planem.

W powiecie słupskim dobre rezultaty dały organizowane w dniach 29 i 30 września br. masowe zbiorowe odstawy żywca. Największe ilości żywca zakupiono w Ustce, Słupsku i Główczycach. W mcu wrześniu plan skupu trzody chlewnej w pow. słupskim został wykonany w 178 proc., bydła w 104 proc.

• • •

W obowiązkowych dostawach i kontraktacji wyróżnili się rolnicy: **Mikołaj Krupa** i **Czesław Sikorski** z gromady **Popowice.** Wykonali oni swoje roczne plany w całości, zaś **Jan Jackow** z gminy **Miastko** dostarczył 700 kg żywca ponad plan.

• • •

Państwowe Gospodarstwa Rolne powiatu człuchowskiego nie wykonały w mcu wrześniu swoich planów dostawy tuczników. Główną przyczyną tego jest zaniedbywanie tuczarń, do karygodnego stopnia posunięte w PGR **Pakotulsko, Koczała i Jeziernik.** Stan ten musi ulec zmianie, jeżeli chcemy, by PGR-y systematycznie wykonywały plany dostaw.

Doświadczenie wykazało, że organizowanie zbiorowych masowych dostaw żywca znacznie wpływa na regularne wykonywanie planów. Dlatego sprawie tej muszą poświęcić wiele uwagi gminne rady narodowe, komitety gminne partii i gminni delegaci CUS, oczywiście przy pomocy powiatowych rad narodowych, komitetów gminnych partii i instytucji zajmującej się bezpośrednio skupem żywca—Centrali Mięsnej.

Należy również przestrzegać terminowości dostaw. Wszyscy rolnicy muszą dostarczyć przewidziane planem ilości żywca—gminne kolegia orzekające winny dopilnować rozpatrzenia wniosków o ukaranie opornych i wyegzekwowanie należności.

Nasza młodość jest piękna jak młodość wolnej Ojczyzny naszej

Masz lat osiemnaście, dziewiętnaście, dwadzieścia... Dopiero przed kilku miesiącami, może przed rokiem, rozpoczął ci — młody robotniku — wyznaczać godziny dnia szum i warkot maszyn w fabrycznej hali, łoskot węgla na kopalnianym transporterze, zgrzyt dźwigów na wielkiej budowie... Dopiero przed kilku miesiącami, może przed rokiem, stałeś się — młody rolniku — współgospodarzem ojcowskiej gospodarki, tym, któremu ojciec powierza najważniejsze gospodarskie zajęcia: orkę, siewy, żniwa... Dopiero przed miesiącem, może przed rokiem, czy dwoma, wyjechałeś — młody studencie i studentko — po raz pierwszy z rodzicielskiego domu. Samodzielnie idziesz przez życie — zdobywasz wiedzę, przygotowujesz się do przyszłej pracy wysoko wykwalifikowanego inżyniera, nauczyciela, lekarza...

Jesteś jeszcze bardzo młody. Ale wiesz, że już dziś, od pierwszych lat twej dojrzałości, ważna i potrzebna jest dla narodu twoja praca i nauka.

JESTEŚ GOSPODARZEM KRAJU

Tego dnia, gdy naród nasz wybierać będzie swą najwyższą władzę — złożysz swój głos i ty. Wraz z milionami ludzi pracy wybierać będziesz najlepszych, najbardziej ofiarnych, mądrych i doświadczonych synów naszej ojczyzny. Są wśród nich przedstawiciele całego narodu. Są wśród nich i młodzi ludzie. Tacy, jak przewodniczący twej organizacji — Związku Młodzieży Polskiej — **WŁADYSŁAW MATWIN**, jak najlepsi młodzi przodownicy pracy — hutnik **HENRYK KOWOL**, betoniarz **ZDZISŁAW SKORZYŃSKI**, murarz **ROMAN KOSIOROWSKI.**

„NARÓD UFA SWEJ MŁODZIEŻY I WIDZI W NIEJ PRZYSZŁOŚĆ POLSKI" —

głosi Program Wyborczy Frontu Narodowego. Konstytucja Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej przyznaje prawo udziału w wyborach — prawo decydowania o losach narodu każdemu, kto ukończył 18 lat życia. Jeżeli ukończyłeś dwadzieścia jeden lat — możesz być wybrany do Sejmu, najwyższego organu naszej władzy.

Naród polski wyznacza tobie i milionom młodzieży wielką, odpowiedzialną rolę w życiu naszego społeczeństwa. Jesteś współgospodarzem ojczyzny.

PRZYPOMNIJ SOBIE...

Młodość — to szczególny, niepowtarzalny okres w życiu człowieka. Okres najgłębszego przeżywania wszelkich wydarzeń, zagadnień. Okres największej wrażliwości i buntu wobec ludzkich krzywd, wobec niesprawiedliwości, wobec nieszczęścia. Okres najbardziej niecierpliwych pragnień bohaterskich czynów, walki o sprawiedliwość, o dobro człowieka, o szczęście narodu. Okres największej wiary w swe siły. Młodość, to okres, gdy najbardziej chłonny i sprawny jest umysł, gdy najzasobniejsze są siły fizyczne.

„Mamy 20 lat. Może trochę mniej, może trochę więcej. Mamy 20 lat i podarte buty. Gdzie nasza młodość? Zrabowali ją nam. Pozbawili nas prawa być młodymi. Jesteśmy wydziedziczeni, bezrobotni i głodni".

Ci, którzy w 1934 r. w postępowym piśmie młodzieżowym „Na przełaj" pisali te słowa — ci i tysiące im podobnych — byli w wieku naszych dzisiejszych budowniczych Nowej Huty, Żerania, Wierzbicy. Cóż, że mieli nieprzebrane zasoby energii i ofiarności, sił, hartu, szlachetnych uczuć. Szły one na marne w ustroju krzywdy i wyzysku, w ustroju bezrobocia, nędzy, ciemnoty. I nie mogło być inaczej w kraju, gdzie władza należała do garstki bogaczy wrogich masom ludowym, gdzie praca tysięcy pomnażała zyski pojedynczych ludzi.

Bali się młodzieży władcy przedwrześniowej Polski. Bali się jej szlachetności i buntu wobec niesprawiedliwości i krzywdy, jej postępowych, rewolucyjnych dążeń: faszystowska konstytucja z 1935 r. zabroniła młodzieży poniżej 24 lat udziału w wyborach, zamknęła przed młodymi ludźmi poniżej 30 lat drogę do Sejmu.

„Jesteśmy pokoleniem, które razem z Polską Ludową wzrasta i dojrzewa. Nasza młodość jest piękna, burzliwa i pełna nadziei, jak młodość wolnej ojczyzny naszej".

Aby te słowa — dumne słowa apelu zlotowego—mogła wypowiedzieć polska młodzież, trzeba było wielkich, rewolucyjnych przemian. I dokonały się przemiany. Związek Radziecki wyzwolił naszą ojczyznę, zerwaliśmy okowy wyzysku, krępujące rozwój gospodarczy i kulturalny narodu, władzę ujął w swoje ręce lud pracujący, który prowadzi ojczyznę do szczęścia, do rozkwitu, do socjalizmu.

Wszystkie drogi otwarła dziś przed młodzieżą władza ludowa. Drogi pracy we wszystkich zawodach — na najwyższych rusztowaniach domów nowych miast i w głębi kopalnianych szybów, w powietrzu i na morzu, fabrycznych halach i na nieograniczonych polach. Drogi nauki w szkołach i uniwersytetach, w bibliotekach i laboratoriach. Drogi wypo-

Ciąg dalszy na 2 str.

Załoga PGR Biesowice
do delegatów XIX Zjazdu

W zespole PGR Biesowice w pow. miasteckim odbyła się w tych dniach narada produkcyjna, w czasie której robotnicy wystosowali list do Prezydium XIX Zjazdu WKP(b) w Moskwie. W liście tym czytamy:

„My robotnicy i pracownicy zespołu PGR Biesowice, zebrani na naradzie produkcyjnej witamy serdecznie i z radością uczestników XIX Zjazdu WKP(b) jako przodującą awangardę klasy robotniczej całego świata, jako nieustraszonych bojowników o pokój.

Związek Radziecki pod kierownictwem swojej bohaterskiej Partii Lenina-Stalina, stoi na straży pokoju i szczęścia całej ludzkości i pokojowej współpracy między narodami. XIX Zjazd jest natchnieniem mas pracujących całego świata, do wzmożonej walki przeciwko zbrodniczym podżegaczom wojennym. Wyrażamy głęboką radość z Waszych osiągnięć w budownictwie komunizmu i zapewniamy Was, że w swojej codziennej pracy, wzorując się na Waszym budownictwie, zwycięsko realizować będziemy nasz Plan Sześcioletni, plan budowy podstaw socjalizmu. Wzorując się na pracy i doświadczeniach radzieckich sowchozów, nie będziemy szczędzić wysiłków, aby z honorem wykonać stojące przed nami zadania i podnieść nasz zespół do rzędu przodujących w powiecie.

Meldujemy Wam towarzysze delegaci, że załoga nasza z entuzjazmem i przedterminowo wykonała podjęte na cześć XIX Zjazdu zobowiązania. Wdzięczność do Związku Radzieckiego, do jego bohaterskiej klasy robotniczej i ukochanego Towarzysza Stalina zmobilizowały nas do podjęcia nowych zobowiązań, do zaciągnięcia wart produkcyjnych na cześć XIX Zjazdu. Brygada połowa brygadzisty **Michała Głuszczyka** zobowiązała się przyspieszyć zakończenie zbiorów okopowych o 10 dni, orek zimowych o 15 dni oraz zakończyć omłoty 10 dni przed terminem. Mechanicy warsztatów zespołowych wyremontują dodatkowo 2 agregaty omłotowe. Pracownicy techniczno - administracyjni przeprowadzą w okresie jesienno-zimowym szkolenie ideologiczne.

My robotnicy i pracownicy zespołu, zjednoczeni we Froncie Narodowym, pod kierownictwem naszego ukochanego Prezydenta Towarzysza Bolesława Bieruta—ślemy Wam delegatom Zjazdu, braterskie pozdrowienia i życzenia owocnych obrad. Wasze wskazania będą nam drogowskazem w pokojowym budownictwie socjalizmu".

DO PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ TOWARZYSZA BOLESŁAWA BIERUTA

Warszawa

W imieniu narodu i Rządu Chińskiego przesyłam szczere podziękowanie za gratulacje nadesłane przez Was w imieniu własnym i narodu polskiego z okazji III rocznicy utworzenia Chińskiej Republiki Ludowej.

(—) MAO TSE-TUNG

DO PREZESA RADY MINISTRÓW POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ — TOWARZYSZA JÓZEFA CYRANKIEWICZA

Warszawa

Serdecznie dziękuję Wam oraz Rządowi Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej za gratulacje z okazji III rocznicy utworzenia Chińskiej Republiki Ludowej.

(—) CZOU EN-LAI

Zakończenie Kongresu Obrońców Pokoju
krajów Azji i strefy Pacyfiku

PEKIN PAP. Dnia 13 października zakończyły się obrady Kongresu Obrońców Pokoju krajów Azji i strefy Pacyfiku.

Na końcowym posiedzeniu, na którym przewodniczyli Pyn Czen (Chiny) i Takin Kodau Mainga (Burma), uchwalono jednomyślnie rezolucję w kwestii koreańskiej, w sprawie wzmożenia ruchu o zawarcie paktu pokoju między pięcioma wielkimi mocarstwami, w sprawie niezawisłości narodowej, o prawach kobiet i opiece nad dziećmi. Uczestnicy Kongresu uchwalili apel do narodów całego świata oraz orędzie Kongresu do Organizacji Narodów Zjednoczonych, a także rezolucję w sprawie wymiany kulturalnej i stosunków ekonomicznych, w kwestii japońskiej i rezolucję o utworzeniu Komitetu Łączności Obrońców Pokoju krajów Azji i strefy Pacyfiku. Przewodniczącą Komitetu wybrana została Sun Czin-lin.

Uczeni i lekarze, którzy brali udział w pracach Kongresu ogłosili wspólną deklarację, potępiającą wojnę bakteriologiczną prowadzoną przez rząd Stanów Zjednoczonych.

Przemówienie końcowe wygłosił przewodniczący delegacji hinduskiej dr Kitozlew, który podsumował prace Kongresu, podkreślając, że wszystkie uchwały zostały powzięte jednomyślnie przez delegatów biorących udział w Kongresie.

26 października

GŁOSUJEMY

Zacieśniajmy i pogłębiajmy przyjaźń narodu polskiego ze Związkiem Radzieckim, umacniajmy jedność światowego obozu obrońców pokoju i niezawisłość narodów.

— Oto program Frontu Narodowego

pokojem

za

wzrostem potęgi naszej Ojczyzny

Wykonanie wielkich planów narodowych bieżącego 10-lecia uczyni Polskę krajem potężnego, nowoczesnego przemysłu, krajem rozwijającego się, postępowego rolnictwa, krajem wysokiej kultury, jednym z przodujących krajów Europy.

— Oto program Frontu Narodowego

XIX ZJAZD WKP(b)

Wystąpienie sekretarza Komitetu Centralnego Mongolskiej Partii Ludowo-Rewolucyjnej—D. Damby

Witając Zjazd D. Damba powiedział:

Drodzy towarzysze! Niechaj wolno mi będzie odczytać pismo powitalne Komitetu Centralnego Mongolskiej Partii Ludowo-Rewolucyjnej do XIX Zjazdu Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego (burzliwe, długotrwałe oklaski).

„Komitet Centralny Mongolskiej Partii Ludowo-Rewolucyjnej gorąco wita i pozdrawia XIX Zjazd wielkiej Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego i wielomilionową armię komunistów Związku Radzieckiego oraz wyraża uczucia najgłębszej miłości i serdecznej wdzięczności dla genialnego sternika komunizmu, wielkiego Chorążego pokoju, mądrego Wodza mas pracujących całego świata, wielkiego Ojca i nauczyciela narodu mongolskiego — Towarzysza Stalina (burzliwe oklaski).

Stworzona i wychowana przez wielkich wodzów mas pracujących całego świata Lenina i Stalina, Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego, która przebyła długą i chlubną drogę zwycięskich walk o sprawę klasy robotniczej, o interesy mas pracujących, stanowi potężną, niezwyciężoną siłę.

Partia bolszewicka z genialnymi nauczycielami mas pracujących Leninem i Stalinem na czele kierowała wielką, zwycięską Październikową Rewolucją Socjalistyczną, która zapoczątkowała nową erę w dziejach ludzkości, erę rozpadu kapitalizmu i triumfu socjalizmu.

Pod kierownictwem Komunistycznej Partii, pod przewodem genialnego Stalina, który wysoko wzniósł wielki sztandar leninizmu, obronił i rozwinął niezwyciężoną naukę leninowską, bohaterski naród radziecki odniósł epokowe zwycięstwo w budownictwie socjalizmu, uratował w tytanicznej walce swe zdobycze socjalistyczne, całą cywilizację światową od krwawego faszyzmu, obecnie zaś z powodzeniem wciela w życie wielkie stalinowskie plany budownictwa komunistycznego, stoi niezłomnie na czele obozu pokoju, demokracji i socjalizmu (burzliwe oklaski).

Wielki naród radziecki, pod kierownictwem potężnej partii Lenina—Stalina utorował wszystkim narodom świata drogę do socjalizmu, dał masom pracującym całego świata przykład walki o szczęście, przykład budownictwa nowego życia bez wyzyskiwaczy.

Wielka Partia Lenina - Stalina zawsze była i jest niedoścignionym wzorem dla wszystkich partii komunistycznych i robotniczych, którym drogę walki oświetlają nieśmiertelne idee marksizmu-leninizmu. (Oklaski).

Mongolska Partia Ludowo-Rewolucyjna widziała zawsze w partii bolszewickiej swego kierownika, uczyła się i uczy na przykładach jej bohaterskiej walki, zawsze otrzymywała i otrzymuje od niej i od Towarzysza Stalina wielką i nieocenioną pomoc w umocnieniu swych szeregów, swej zdolności bojowej w walce o interesy mongolskiego ludu pracującego.

Wielka i nieoceniona jest rola Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, wielkiego narodu radzieckiego, genialnego Wodza i nauczyciela mas pracujących Józefa Stalina w dziejach naszego narodu, w umocnieniu naszej partii, w utrwaleniu wszytkich zdobyczy narodu mongolskiego.

Stała pomoc narodu radzieckiego i Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, osobista, ojcowska troska wielkiego Stalina stanowią niezłomną gwarancję i decydujący czynnik rozwoju Mongolskiej Republiki Ludowej na drodze do socjalizmu. Naród mongolski zawdzięcza swą wolność i niezawisłość, wszystkie swe osiągnięcia—narodowi radzieckiemu okrytej chwałą partii bolszewickiej, drogiemu i genialnemu Towarzyszowi Stalinowi. (Długotrwałe oklaski).

Wielka troska i uwaga partii Lenina—Stalina, codzienna pomoc i poparcie genialnego Wodza Towarzysza Stalina zagrzewają naszą partię, cały naród mongolski do walki, o szczęśliwe jutro, o socjalizm.

Historyczne dokumenty XIX Zjazdu Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, stanowiące wielki program budownictwa komunizmu w ZSRR, natchną naród mongolski do walki o nowe osiągnięcia w budowie nowej Mongolii. (Oklaski).

Niech żyje wieczysta i niezłomna przyjaźń między narodem radzieckim i mongolskim! (Burzliwe, długotrwałe oklaski).

Niech żyje Wielka Partia Lenina—Stalina, awangarda bojowa narodu radzieckiego — rozum, chluba i honor naszej epoki. (Oklaski).

Niech żyje XIX Zjazd bratniej Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego! (Oklaski).

Chwała mądremu Wodzowi, nauczycielowi mas pracujących całego świata, wielkiemu sternikowi komunizmu, ukochanemu przyjacielowi, nauczycielowi i Ojcu narodu mongolskiego, Chorążemu pokoju—Wielkiemu Stalinowi! (Burzliwe, długo niemilknące oklaski. Wszyscy wstają).

Niechaj wolno mi będzie przekazać XIX Zjazdowi Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego pismo powitalne i sztandar od Komitetu Centralnego Mongolskiej Partii Ludowo-Rewolucyjnej. (Burzliwe, długo niemilknące oklaski. Wszyscy wstają. D. Damba przekazuje pismo i sztandar Prezydium Zjazdu. Przewodniczący przyjmuje sztandar. Ogólna owacja).

Wystąpienie sekretarza generalnego Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Australii—L.Sharkey'a

Witając XIX Zjazd WKP(b) sekretarz generalny KC Komunistycznej Partii Australii oświadczył:

TOWARZYSZE! Z największą radością przekazuję Waszemu historycznemu XIX Zjazdowi pozdrowienia z dalekiej placówki światowego frontu walki o pokój — od Komunistycznej Partii i postępowych ludzi Australii. (Burzliwe, długotrwałe oklaski).

Wspaniały plan pięcioletni otwiera perspektywę jeszcze świetniejszej przyszłości dla narodów okrytego chwałą Związku Radzieckiego. Z ogromną uwagą słuchałem przemówień o sukcesach rolnictwa radzieckiego. Ostro kontrastuje z tymi sukcesami stan rolnictwa Australii, gdzie kapitalistyczna grabieżcza eksploatacja ziemi, wahania koniunktury rynkowej, spustoszenia, spowodowane przez powodzie i susze, z którymi się nie walczy, oraz wynikająca z tego ruina farmerów doprowadziły do sytuacji, w której ośmiomilionowa ludność Australii nie ma zapewnionej dostatecznej ilości żywności. Taki jest kapitalizm!

Jakże szczęśliwi jesteście, że macie wielki stalinowski plan przeobrażenia przyrody. Ten wspaniały plan — twór geniuszu stalinowskiego — pokazuje nam jak powinni my w przyszłości przeobrazić kontynent australijski. (Oklaski).

W Australii panuje dziś — powiedział dalej Sharkey — chaos ekonomiczny i masowe bezrobocie. Niechaj wolno mi będzie zacytować tytuły artykułów z ostatnich numerów naszej prasy partyjnej. Czytamy tam: „Głodni żądają pracy", „Zwolnieni robotnicy nie chcą opuścić fabryki", „Walka związków zawodowych przeciwko redukcjom płac".

Ci, którzy rządzą dziś Australią, nie mogą zaproponować nic lepszego, jak tylko politykę wojny i faszyzacji kraju, realizowaną na rozkaz Wall Streetu. Lecz nie uda im się wcielić w życie tych antyludowych planów, gdyż wielki międzynarodowy obóz pokoju i demokracji jest od nich silniejszy, gdyż na czele tego obozu stoi wielki Wódz i Nauczyciel mas pracujących wszystkich krajów — Towarzysz Stalin. (Oklaski).

Niech żyje długie, długie lata Towarzysz Stalin! (Burzliwe oklaski).

Niech geniusz Towarzysza Stalina oświetla drogę ku zwycięstwu pokoju i postępu na całym świecie! (Burzliwe, długotrwałe oklaski, przechodzące w owację. Wszyscy wstają).

List powitalny sekretarza generalnego Komunistycznej Partii Brazylii Luisa Carlosa Prestesa

Przedstawiciel KC Komunistycznej Partii Brazylii odczytał pismo powitalne sekretarza generalnego Komunistycznej Partii Brazylii — Luisa Carlosa Prestesa.

„Do historycznego XIX Zjazdu Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, do drogiego Nauczyciela i Genialnego Wodza — Towarzysza Stalina. (Burzliwe oklaski)

W imieniu komunistycznej Partii Brazylii w przekonaniu, że wyrażamy uczucia całego narodu brazylijskiego, przesyłamy XIX Zjazdowi Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego gorące pozdrowienia. (Długotrwałe oklaski).

Wyrażając Partii Bolszewickiej, jej Komitetowi Centralnemu i drogiemu Towarzyszowi Stalinowi swe zaufanie i swą miłość, komuniści brazylijscy ze wzruszeniem dziękują za braterską przyjaźń, którą okazuje im stale okryta chwałą partia Lenina — Stalina.

Patrioci brazylijscy, dumni ze swego czynnego udziału w wojnie przeciwko nazizmowi, nigdy nie zapomną swego długu wobec narodu radzieckiego i jego okrytych chwałą sił zbrojnych, których wysiłkom, bezgranicznej ofiarności i bohaterstwu narody całego świata zawdzięczają zwycięstwo sił pokoju, demokracji i postępu społecznego nad faszyzmem.

Naród brazylijski śledzi z zachwytem i miłością sukcesy narodu radzieckiego, kroczącego drogą pokojowego budownictwa i zwycięskiej realizacji gigantycznych planów stalinowskich, które zwiastują ludziom radzieckim pokój, szczęście i dobrobyt.

Wiemy, że każdy krok Związku Radzieckiego na drodze do komunizmu jest również krokiem naprzód w walce wszystkich narodów o pokój, demokrację i socjalizm.

Naród brazylijski usilnie walczy o pokój, uświadamia on sobie rosnące niebezpieczeństwo, że może być wciągnięty do okropnej rzezi w Korei, rozpętanej przez północno-amerykańskich podżegaczy wojennych. Naród brazylijski z całego serca aprobuje mądrą propozycję Związku Radzieckiego w sprawie zakazu broni atomowej i bakteriologicznej, w sprawie redukcji zbrojeń i zawarcia Paktu Pokoju między pięcioma wielkimi mocarstwami. Naród brazylijski pozdrawia Towarzysza Stalina jako niestrudzonego bojownika o pokój. (Burzliwe oklaski).

Kraj Socjalizmu — to nadzieja i życie narodu brazylijskiego. Miliony Brazylijczyków popierają i solidaryzują się z hasłem Komunistycznej Partii Brazylii: **„Naród brazylijski nigdy nie weźmie udziału w wojnie przeciwko Związkowi Radzieckiemu".** (Burzliwe, długo niemilknące oklaski).

Miliony Brazylijczyków wraz z Komunistyczną Partią Brazylii wyrażają swą głęboką miłość i ślą płomienne pozdrowienia partii bolszewickiej i jej XIX Zjazdowi.

Niech żyje wielki Kraj Socjalizmu!

Niech żyje okryta chwałą Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego i jej XIX Zjazd!

Niech żyje Wielki Stalin, nasz Nauczyciel i Genialny Wódz, uosobienie wielkiej sprawy wyzwolenia narodów i wyzwolenia pracy, uosobienie wielkiej sprawy komunizmu! (Burzliwe, długotrwałe oklaski, przechodzące w owację. Wszyscy wstają).

W imieniu Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Brazylii

(—) **Luis Carlos Prestes**
sekretarz generalny

List przyjęty został burzliwymi oklaskami.

Zrobimy wszystko, aby w kampanii wyborczej osiągnąć dalsze trwałe umocnienie rad narodowych

W dniach 11 i 12 bm. obradowała w Warszawie Krajowa Narada przewodniczących prezydiów wojewódzkich, powiatowych i miejskich rad narodowych, której uczestnicy na zakończenie obrad wystosowali list do Prezydenta Bolesława Bieruta. W liście tym m. in. czytamy:

W oparciu o Konstytucję Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, zgodnie z podstawowym prawem rozwoju naszej gospodarki narodowej, rady narodowe pracować będą z całych sił nad ustawicznym podnoszeniem materialnych i kulturalnych warunków bytu mas pracujących, umacniać będą władzę ludową, zabezpieczać kontrolę i współudział najszerszych mas w rządzeniu Państwem.

W dzielącym nas jeszcze od wyborów okresie **zrobimy wszystko, aby błędy nasze i niedociągnięcia naprawić i osiągnąć w kampanii wyborczej dalsze trwałe umocnienie rad narodowych, ulepszenie ich pracy i podniesienie przez to ich autorytetu.**

Uzbrojeni w niezawodny oręż marksizmu-leninizmu, we wskazania XIX Zjazdu WKP(b), w wytyczne i codzienne kierownictwo polityczne Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej i Twoje wskazania. **Obywatelu Prezydencie, nie będziemy szczędzili sił, aby w pełni zrealizować wielkie zadania nakreślone w Programie Wyborczym Frontu Narodowego, aby codzienną naszą pracą zapewnić zwycięskie zbudowanie socjalizmu w Polsce.**

Nasza młodość jest piękna jak młodość wolnej Ojczyzny naszej

(Dokończenie z 1 str.)

czynku, zabawy i sportu w górskich uzdrowiskach i na nadmorskich plażach, w teatrach, świetlicach, domach kultury, na bieżniach i stadionach.

„Budujemy Polskę, budujemy socjalizm jako lepszy i sprawiedliwszy ustrój społeczny. Nie było jeszcze w dziejach Polski równie wzniosłej sprawy, równie wielkiego zadania" — mówił do młodzieży Towarzysz **Bierut.**

Spójrzmy na porywający Program Frontu Narodowego. Dziesięciokrotny wzrost produkcji w porównaniu z produkcją przedwojenną, mechanizacja robót ciężkich i pracochłonnych, budowa nowych miast i osiedli, średnie wykształcenie dla wszystkich dzieci w miastach — oto tylko fragmenty z tego, co przyniesie plan pięcioletni, uchwalony przez przyszły Sejm polski — przedstawicielstwo narodu zjednoczonego we Froncie Narodowym.

O taką Polskę — o Polskę, która daje każdemu obywatelowi pracę, naukę, która gwarantuje mu stały rozwój, o Polskę, która wyzwoli człowieka z najcięższego trudu — walczyły pokolenia rewolucjonistów. Walczyli u ich boku i ginęli najlepsi przedstawiciele polskiej młodzieży. Z wyroku burżuazyjnego sądu zginęli **Kniewski, Rutkowski, Botwin.** Hitlerowscy siepacze zamordowali **Janka Krasickiego i Hankę Sawicką.** Z rąk faszystowskich bandytów zginął w 1947 r. **Włodzimierz Mirczewski** — 18 letni przewodniczący ZP ZWM w Tomaszowie.

PROGRAM FRONTU NARODOWEGO—PROGRAM POLSKIEJ MŁODZIEŻY

Któż z młodych, czytając Program Wyborczy Frontu Narodowego, nie odczuwa wielkości i piękna celów, ku któremu klasa robotnicza i jej partia prowadzą naród? Któż z młodych nie odczuwa, że ten Program, walka o jego realizację jest odbiciem jego własnych uczuć i dążeń? Patriotycznego pragnienia służby ojczyźnie i narodowi oraz nienawiści wobec krzywdy, wyzysku, niesprawiedliwości.

Któż z młodych pozostać może na uboczu w walce o zwycięstwo Frontu Narodowego? Któż z młodych nie przystąpi do walki przeciw wrogiej, imperialistycznej propagandzie wśród młodzieży, przeciw zatruwaniu młodego pokolenia jadem demoralizacji i niewiary w swe siły, zniechęcania i brutalności? Któż z młodych nie pragnie własną pracą przyśpieszać urzeczywistnienie naszych planów, oddać wszystkie siły dla obrony pokojowej pracy, pokojowego rozkwitu naszego narodu?

ŚLUBUJEMY TOBIE OJCZYZNO

Pamiętasz? W lipcowy, piękny dzień narodowego święta, twoi przedstawiciele — delegaci całej młodzieży — wypowiadali i w twoim imieniu uroczyste słowa: **„Ślubujemy Tobie Ojczyzno".** Ślubowali pomnażać pracą i nauką bogactwa narodu, strzec jego dorobku, jego pokojowego życia. Ślubowali w poczuciu swej współodpowiedzialności za losy kraju.

GDY W DNIU 26 PAŹDZIERNIKA GŁOSOWAĆ BĘDZIESZ WRAZ Z CAŁYM NARODEM NA TWOJĄ LISTĘ — LISTĘ FRONTU NARODOWEGO — WIERNY BĘDZIESZ SWEMU ŚLUBOWANIU. TAK, JAK MU JESTEŚ WIERNY W SWEJ CODZIENNEJ PRACY I NAUCE, W SWEJ SŁUŻBIE OJCZYŹNIE.

S. Grabowska

Oblicze titowskiej Jugosławii

GOLI OTOK—WYSPA ŚMIERCI

Jugosłowiańscy patrioci, którym udało się uciec z titowskiej Jugosławii, opowiadają przerażające rzeczy o bestialstwach, rozgrywających się w kazamatach UDB—titowskiego gestapo. Imperialistyczni najmici, którzy przeobrazili Jugosławię w więzienie narodów, krwawo rozprawiają się ze wszystkimi bojownikami o wolność i niezawisłość ojczyzny.

Wśród licznych titowskich obozów koncentracyjnych szczególnie ponura sławę zdobył sobie **Goli Otok.** Obóz ten mieści się na pustynnej skalistej wysepce, położonej na Adriatyku. W znajdujących się tu kopalniach marmuru klika Tito wykorzystuje więźniów politycznych, jako bezpłatną siłę roboczą.

— Na tę wyspę śmierci—opowiada robotnik Kocza Iwkowicz, któremu szczęśliwie udało się zbiec do Albanii—dostałem się za udział w strajku w zakładach lotniczych Zenicy. Jesienią 1951 roku robotnicy nasi wystąpili przeciwko kolejnej zniżce płac. Strajkowały wszystkie oddziały. Przez cały dzień ludzie stali w milczeniu na swych stanowiskach roboczych i odmawiali rokowań z administracją titowską. Późnym wieczorem, kiedy postanowiliśmy w trybie zorganizowanym opuścić zakłady, przybyły uzbrojone oddziały policji, która zaczęła bić robotników. Nastąpiły rewizje i aresztowania organizatorów „buntu".

—Na wyspę przywieziono nas nocą. W porcie Beka Kotorska związanych po dwóch, niby bele z towarem, [illegible] po kładkach do ładowni statków. Wielu z nas odniosło przy tym rany. Ja rozbiłem sobie głowę, a mój towarzysz z fabryki, Iwatoszicz złamał rękę.

—Nazajutrz głodnych i wycieńczonych ustawiono nas w szeregu koło baraków.

„Tutaj będziecie spać—powiedział z szyderczym uśmiechem naczelnik obozu Jankowicz, wskazując otoczony drutem kolczastym barak bez dachu i okien. Potem przeczytał nam regulamin obozowy. Pracować musza wszyscy bez wyjątku—zdrowi i chorzy. Za najmniejsze naruszenie regulaminu—rozstrzeliwuje się na miejscu.

—Jako karę stosuje się wyrafinowane tortury. Do najlżejszych bodaj kar zalicza się „batalion nagich". Ludzi całkowicie rozebranych zmusza się do pracy: latem pod palącym słońcem, zimą—na przejmującym wietrze morskim. Inne kary—to pozostawienie na trzy dni bez jedzenia, woda morska do picia, powieszenie głową w dół na specjalnych słupach, zapędzenie na noc do basenu, w którym więźniowie stoją po pas w wodzie, przywiązanie łańcuchem do kamiennej skały nad brzegiem morza. Ludzi szczuje się psami, bije do utraty przytomności pałkami gumowymi, kolbami karabinów. Nocą na pustynnej wysepce rozlegają się jęki i przekleństwa skatowanych i umierających.

—Głód, tortury, masakry, zabójcza praca—wszystko to służy jednemu celowi—uśmiercenia jak największej liczby uwięzionych patriotów. „Odpowiadamy za was—oświadczył więźniom naczelnik obozu Jankowicz — nie według listy żywych, lecz według listy wrzuconych w morze".

— Przez kilka miesięcy prowadziliśmy w baraku statystykę śmiertelności i stwierdziliśmy, że co trzeci więzień umiera na wyspie w ciągu 30—45 dni. Zamordowanych wrzuca się do morza, przy czym straż obozowa zmusza do tej czynności samych więźniów. W ten sposób ja sam z trupem towarzysza znalazłem się na motorówce. Była to jedyna okazja ucieczki, posiadającej zresztą minimalne szanse. Postanowiłem sobie jednak, że lepiej zginąć w morzu, niż męczyć się na wyspie śmierci. I — udało mi się.

—Okrucieństwa UDB—owców nie są jednak w stanie sparaliżować walki narodu jugosłowiańskiego przeciwko bezprawiu i przemocy. Fakt, że codziennie przybywają na wyspę transporty nowych ofiar UDB—patriotów z Serbii i Chorwacji, Bośni i Macedonii, Dalmacji i Istrii—świadczy, że płomień walki przeciwko imperialistycznej agenturze titowskiej pali się w całym naszym kraju, ogarniając coraz szersze rzesze jugosłowiańskich ludzi pracy.

Przemówienie tow. N. A. Bułganina
na XIX Zjeździe Wszechzwiązkowej Komunistycznej Partii (bolszewików)

MOSKWA. Na popołudniowym posiedzeniu XIX Zjazdu WKP(b) 8 października, N. A. Bułganin wygłosił następujące przemówienie:

TOWARZYSZE!

Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego naszej partii i referat o dyrektywach Zjazdu w sprawie piątego Planu Pięcioletniego oświetlają sprawy i wydarzenia, które stanowią nowe przekonujące świadectwo potężnej siły i słuszności wielkiej nauki Marksa-Engelsa-Lenina-Stalina. Widomym tego potwierdzeniem są sukcesy Związku Radzieckiego w budowie komunizmu, powstanie potężnego obozu ludowo-demokratycznego, wzrost i umocnienie partii komunistycznych i robotniczych.

Siłę, jedność i zwartość światowego ruchu komunistycznego charakteryzuje zwłaszcza radosny dla nas wszystkich fakt, że na Zjeździe Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego obecne są liczne delegacje zagranicznych partii komunistycznych i robotniczych (oklaski).

Dokonując przeglądu drogi przebytej przez Kraj Rad od XVIII Zjazdu, można stwierdzić z uczuciem zadowolenia i dumy, że polityka naszej partii była słuszna, że kierowała się jak zawsze interesami narodu i miała na celu wszechstronne umocnienie naszego państwa (oklaski).

W latach tych zarówno polityka partii jak jej działalność praktyczna we wszystkich dziedzinach ekonomiki, kultury i wojskowości wystawiona została na najcięższą próbę w ogniu surowych doświadczeń Wielkiej Wojny Narodowej.

Wojna runęła na nasz kraj w chwili, gdy naród radziecki pracował z zapałem nad wykonaniem trzeciego 5-letniego planu rozwoju gospodarki narodowej ZSRR, gdy kraj nasz wkroczył w nową fazę rozwoju — w fazę stopniowego przechodzenia od socjalizmu do komunizmu. Na tej chlubnej drodze, wytyczonej przez XVIII Zjazd naszej partii, odnieśliśmy już niemało wybitnych zwycięstw.

Nagła i zdradziecka napaść najeźdźców faszystowskich zmieniła sytuację natychmiast i w sposób zasadniczy. Miliony ludzi radzieckich musiały przerwać pokojową pracę i chwycić za broń, aby obronić wielkie zdobycze socjalistyczne i wybawić ojczyznę od groźby jarzma faszystowskiego.

W Wielkiej Wojnie Narodowej ważyła się sprawa życia lub śmierci naszego państwa. Jak wiadomo, sprawa przedstawiała się następująco: albo Związek Radziecki zachowa niepodległość i narody naszego kraju pozostaną wolne, albo też Związek Radziecki przekształci się w kolonię, a zamieszkujące go narody staną się niewolnikami imperialistów niemieckich. Innego wyjścia nie było.

Wielka Wojna Narodowa była nie tylko wojną między dwoma armiami, lecz również wojną całego narodu radzieckiego przeciwko obcym najeźdźcom. Była to wojna, która miała na celu nie tylko zlikwidowanie strasznego niebezpieczeństwa, które zawisło nad naszą ojczyzną, lecz również przyjście z pomocą narodom Europy jęczącym pod jarzmem faszyzmu niemieckiego. Była to najcięższa ze wszystkich wojen przeżytych przez nasze państwo i dlatego wymagała od narodu radzieckiego niezwykłego napięcia sił, wielkich wyrzeczeń i ciężkich ofiar. Nie trzeba mówić szczegółowo o wyjątkowych trudnościach jakie przypadły w udziale naszej ojczyźnie w latach wojny. Ciężkie doświadczenia z czasów wojennych są jeszcze żywe w naszej pamięci. Ważne jest natomiast podkreślenie raz jeszcze jednej rzeczy: gdyby wobec podobnych trudności stanęło jakiekolwiek państwo burżuazyjne, nie wytrzymałoby ono takiego ciosu, jaki zadali hitlerowcy naszemu krajowi. Tylko socjalistyczne państwo radzieckie mogło w tych warunkach wytrwać, przetrzymać niebywałe trudności i odnieść zwycięstwo (długotrwałe oklaski).

Co nam pomogło przełamać napór wroga, a następnie odnieść największe w dziejach zwycięstwo?

Towarzysz Stalin uczy, że nowoczesna wojna jest wszechstronną próbą wszystkich sił materialnych i moralnych każdego narodu. Próbę tę wytrzymują tylko te państwa, które okazują się silniejsze od swego przeciwnika pod względem rozwoju i organizacji gospodarczej, pod względem doświadczenia, umiejętności i ducha bojowego swych wojsk, pod względem hartu i jedności narodu przez cały czas wojny.

Słowem, wynik wojny zależy od ekonomicznych, moralnych i militarnych możliwości stron walczących. Pod wszystkimi tymi względami nasze państwo radzieckie okazało się znacznie silniejsze od swego przeciwnika — Niemiec hitlerowskich, jakkolwiek rozporządzały one w chwili napaści na nasz kraj zasobami ekonomicznymi i rezerwami ludzkimi nie tylko na własnym terytorium, lecz również na terytorium Francji, Czechosłowacji, Austrii, Belgii, Holandii, Węgier Rumunii, Hiszpanii i szeregu innych krajów.

W latach przedwojennych, tak samo jak obecnie, główny wysiłek naszego narodu koncentrował się na budownictwie pokojowym. Związek Radziecki nieugięcie i konsekwentnie prowadził pokojową politykę zagraniczną. Jednocześnie partia nasza nigdy nie zapominała o groźbie wojny, o knowaniach imperialistów i pod genialnym kierownictwem Stalina przygotowała kraj i armię do czynnej obrony. Przygotowanie polegało przede wszystkim na stworzeniu takich możliwości materialnych, które mogłyby w wypadku wojny zapewnić szybką organizację produkcji wojennej oraz niezakłócone zaopatrzenie armii i ludności w żywność, a przemysłu — w surowiec. Trudne to zadanie, partia nasza rozwiązała przy pomocy polityki uprzemysłowienia kraju i kolektywizacji rolnictwa w latach trzech przedwojennych 5-latek stalinowskich. W tych właśnie latach nastąpiło przeobrażenie historyczne, w którego wyniku nasz rolniczy dawniej kraj stał się krajem przemysłowym.

Wykonanie pięcioletnich planów rozwoju gospodarki narodowej zwiększyło znacznie potęgę obronną państwa radzieckiego. Już wyniki pierwszej pięciolatki pozwoliły na wyciągnięcie wniosku, że Związek Radziecki z kraju słabego i nieprzygotowanego do obrony, przekształcił się w kraj potężny pod względem obronnym, w kraj gotowy do stawienia czoła wszelkim ewentualnościom, kraj zdolny do wytwarzania w skali masowej wszystkich nowoczesnych środków obrony i do zaopatrzenia w nie swojej armii w wypadku napaści z zewnątrz.

Druga pięciolatka i pierwsze lata trzeciej pięciolatki, zapewniając dalsze uprzemysłowienie kraju, wzmocniły jeszcze bardziej potęgę obronną Związku Radzieckiego. Stworzona została taka baza ekonomiczna, dzięki której mogliśmy spotkać wojnę przygotowani, czynić zadość wszystkim jej wymogom i wytrzymywać w ciągu czterech lat wszystkie jej próby.

W czasach przedwojennych podjęto również kroki w kierunku wzmocnienia naszej armii. W wyniku wielkiej pracy dokonanej w tym kierunku przez Partię, Rząd i cały naród radziecki, pod kierownictwem Towarzysza Stalina, Armia Radziecka przekształciła się w potężną i groźną siłę. Doniosłą rolę odegrało przy tym wyekwipowanie armii w nowy sprzęt i urzeczywistnienie stalinowskiej tezy o konieczności rozwoju wszystkich rodzajów broni.

Po pierwszej wojnie światowej burżuazyjna nauka wojenna nie zdołała rozwiązać kwestii właściwej proporcji, między rozmaitymi rodzajami broni. Pojawiły się przeróżne „teorie" o przewadze tego lub innego rodzaju broni, tej lub innej techniki bojowej. „Teorie" te w wielu wypadkach zostały zrealizowane w praktyce. Na przykład dowództwo hitlerowskie poświęcało szczególną uwagę rozwojowi czołgów, spodziewając się, że z ich pomocą odniesie szybkie zwycięstwo w wojnie. Druga wojna światowa obróciła w niwecz tego rodzaju nadzieje. W naszym kraju już w latach przedwojennych stworzono pierwszorzędną artylerię, potężne wojska pancerne i zmotoryzowane, nowoczesne lotnictwo, wyposażone w przodującą technikę oraz rozpoczęto budowę wielkiej marynarki wojennej. Podniosło to na wysoki poziom zdolność obronną i gotowość bojową Sił Zbrojnych Związku Radzieckiego.

Rozpoczęła się wojna. Wymagała ona umiejętnego i właściwego wykorzystania stworzonych możliwości materialnych. Dzięki organizatorskiej pracy partii również to zadanie rozwiązane zostało z wielkim powodzeniem.

Przestawianie naszego przemysłu na tory produkcji wojennej rozpoczęte w pierwszych dniach wojny zostało zakończone w zasadzie w ciągu trzech-czterech miesięcy, a przestawienie całej ekonomiki na tory wojenne zajęło około roku. Należy przy tym mieć na uwadze, że odbywało się ono w niezmiernie trudnych warunkach, kiedy znaczna część naszego terytorium znalazła się pod okupacją wroga, a wiele przedsiębiorstw trzeba było przenosić na wschód. Wszystko to stwarzało duże dodatkowe trudności. Wystarczy powiedzieć, że okręgi przemysłowe, które chwilowo straciliśmy, dawały w czasach pokoju jedną trzecią całej produkcji przemysłowej Związku Radzieckiego. Na wschodnie obszary kraju przeniesiono przeszło 1.300 wielkich przedsiębiorstw państwowych. Tam również ewakuowano miliony ludzi i ogromny dobytek. Ani jeden walczący kraj nie musiał przestawiać swej gospodarki na tory wojenne w tak ciężkich warunkach.

W krótkim czasie stworzono sprawnie działającą i szybko rosnącą gospodarkę wojenną, której bazą były nie tylko istniejące już przedsiębiorstwa, lecz i zakłady nowozbudowane.

W latach ciężkiej wojny nasz przemysł i rolnictwo socjalistyczne pomyślnie wywiązywały się ze swych zadań. Jest to dobitne potwierdzenie dalekowzroczności polityki naszej partii, która umie wybiegać wzrokiem daleko naprzód i mądrze rozstrzygać najbardziej skomplikowane problemy (oklaski).

Wojna wykazała, że w naszym kraju istnieje taka jedność narodu, o jakiej żadne państwo kapitalistyczne nie może nawet marzyć.

Już przed wojną zwycięstwo socjalizmu w ZSRR zapewniło ostatnią likwidację resztek klas wyzyskujących oraz zespolenie robotników, chłopów i inteligencji w jednolitym froncie ludzi pracy. Już wówczas ukształtowała się w naszym kraju jedność moralno-polityczna społeczeństwa radzieckiego, umocniła się przyjaźń narodów Związku Radzieckiego, nastąpiła całkowita demokratyzacja politycznego życia kraju.

Napadając na nasz kraj wrogowie liczyli na nietrwałość radzieckiego zaplecza i ustroju radzieckiego, liczyli oni na konflikty między robotnikami, a chłopami radzieckimi, na waśnie, niesnaski między narodami ZSRR. Nadzieje wroga nie ziściły się. Stało się inaczej. Groźne niebezpieczeństwo, które zawisło nad Związkiem Radzieckim, jeszcze bardziej zespoliło ludzi radzieckich wokół Partii Komunistycznej, rządu radzieckiego, Towarzysza Stalina i wywołało w naszym narodzie niebywały wzrost patriotyzmu radzieckiego (długotrwałe oklaski).

W imię wolności i niepodległości swej ojczyzny ludzie radzieccy z napięciem i ofiarnie pracowali na zapleczu, walecznie i mężnie bili się na froncie, znosili niezliczone wyrzeczenia i godzili się na wielkie ofiary. Wojna wykazała, że nasz naród radziecki — to naród — bohater. Może on czynić cuda i wychodzić zwycięsko z najcięższych doświadczeń (oklaski).

Zaplecze naszego kraju, najmocniejsze zaplecze w świecie, zaspakajało nie tylko materialne, lecz i moralne potrzeby armii, tchnęło w nią siłę swych idei i nastrojów. A były to idee najbardziej przodujące — idee Partii Komunistycznej, idee marksizmu-leninizmu, były to nastroje niezłomnej i najgłębszej wiary w nasze zwycięstwo.

W latach wojny partia wyjaśniała żołnierzom radzieckim znaczenie i cele wojny, potęgowała w nich miłość do ojczyzny i nienawiść do wroga, wzmacniała ducha bojowego, porywała do bohaterskich czynów.

Słowo partii, słowo Wielkiego Stalina uzbrajało ludzi radzieckich w oręż niezwykłej siły — w głęboką wiarę w triumf naszej słusznej sprawy. Przypomnijcie sobie towarzysze, ciężkie dni jesieni 1941 roku, kiedy hitlerowcy zbliżali się do stolicy naszej ojczyzny — Moskwy. Wrogowie triumfowali i szykowali się do uczczenia swego zwycięstwa. Bliskiego końca władzy radzieckiej, oczekiwali również ci, którzy obecnie za Oceanem szykują nową wojnę.

I oto w owych ciężkich dniach Towarzysz Stalin wygłosił 6 listopada referat poświęcony 24 rocznicy Wielkiej Rewolucji Październikowej, a nazajutrz podczas defilady — przemówienie z trybuny Mauzoleum Lenina.

Mimo krytycznej sytuacji w jakiej znalazły się wówczas kraj i armia, Towarzysz Stalin oświadczył, że nasze zwycięstwo nie ulega żadnej wątpliwości i nakreślił takie perspektywy wojny, które swą śmiałością były dla wielu nieoczekiwane. Powiedział, On że Armia Radziecka zdolna jest nie tylko do zniszczenia grabieżczych hord najeźdźców faszystowskich, lecz i do wyzwolenia ujarzmionych narodów Europy.

Siły tych wypowiedzi Towarzysza Stalina niesposób ocenić. Oświetliły one jak reflektorem drogę naszej walki, podniosły na duchu nasz naród i nasze wojska, dodały otuchy wszystkim przyjaciołom Związku Radzieckiego za granicą i wywołały niepokój w obozie wroga.

Stało się wszystko właśnie tak, jak powiedział Towarzysz Stalin (burzliwe, długotrwałe oklaski). Armia Radziecka nie tylko oczyściła od wroga ziemię ojczystą, lecz spełniła również swoją wielką misję wyzwoleńczą.

Towarzysz Malenkow mówił w swym referacie o wielkim zaufaniu, jakie w dniach wojny okazał nasz naród Partii Komunistycznej. Wyrazem tego był m. in. wielki wzrost szeregów partii w czasie wojny, przy czym jest rzeczą nader charakterystyczną, że największy napływ zgłoszeń do szeregów partii obserwowano w okresach, kiedy sytuacja na froncie kształtowała się dla nas niepomyślnie. Świadczy to o niezwykle mocnej więzi między naszą partią, a masami i potwierdza słuszność jej linii.

Najpełniejszym, najbardziej wyczerpującym kryterium słuszności polityki i kierownictwa naszej partii w sprawach budownictwa wojennego jest oczywiście wynik minionej wojny, nasze całkowite zwycięstwo nad wrogiem osiągnięte wspólnym wysiłkiem narodu i armii.

Wojna wykazała, że Związek Radziecki rozporządza pierwszorzędną armią posiadającą zupełnie nowoczesne uzbrojenie, wysoce doświadczonych dowódców i niezrównane walory moralno-bojowe. Wojna potwierdziła jeszcze dobitniej fakt, że nasza armia jest armią nowego typu, że jest to armia rzeczywiście ludowa, armia braterstwa między narodami naszego kraju, armia wychowana w duchu internacjonalizmu. Wojna wykazała dalej, że siła naszej armii wypływa z przekonania o sprawiedliwości wojen, które wypada toczyć naszemu krajowi, wypływa z jej świadomości, co — jak wiadomo — ma ogromne znaczenie i zapewnia zwycięstwo.

Żołnierze radzieccy, wychowywani w duchu osobistej odpowiedzialności za losy obrony ojczyzny, zdawali sobie sprawę, że w wojnie przeciwko Niemcom hitlerowskim bronią rzeczy najdroższej — wolności i niepodległości swej ojczyzny. Ten szlachetny cel budził masowe bohaterstwo wśród żołnierzy synów wszystkich narodów Związku Radzieckiego. Towarzysz Stalin niejednokrotnie podkreślał w swoich rozkazach doskonałość działań bojowych i bohaterstwo żołnierzy i oficerów wszystkich rodzajów broni — piechurów, artylerzystów, czołgistów, lotników, marynarzy. Wszystkie rodzaje broni naszych Sił Zbrojnych wniosły swój wkład w sprawę zwycięstwa nad wrogiem.

W latach wojny wojska radzieckie pod kierownictwem swych znakomitych dowódców odniosły wiele wybitnych zwycięstw, z których nasz naród słusznie jest dumny. Pamięć o tych zwycięstwach żyć będzie wieki. Każde z nich — to złota karta dziejów wojennych naszego narodu (burzliwe oklaski).

Rozgromienie wojsk niemiecko-faszystowskich pod Moskwą, które udaremniło nieprzyjacielski plan otoczenia i zdobycia naszej stolicy, a jednocześnie plan „błyskawicznej" wojny, wielka bitwa stalingradzka, która zakończyła się okrążeniem, rozgromieniem i wzięciem do niewoli doborowej armii nieprzyjacielskiej, liczącej 330 tysięcy ludzi i zapoczątkowała zasadniczy zwrot w przebiegu drugiej wojny światowej, rozgromienie wojsk hitlerowskich na podgórzu Kaukazu, które udaremniło nieprzyjacielskie plany przedarcia się do naszych okręgów naftowych i plany odciągnięcia naszych głównych rezerw na południe, bitwa pod Kurskiem, która położyła kres ofensywnej strategii hitlerowców, dziesięć miażdżących uderzeń stalinowskich z 1944 roku, które zapewniły przeniesienie działań wojennych poza granice naszej ojczyzny i wywołały kompletny rozpad bloku hitlerowskiego; końcowe zwycięstwa w 1945 roku ze świetnymi operacjami w Prusach Wschodnich, nad Wisłą i Odrą, pod Budapesztem i Wiedniem i wreszcie zdobycie Berlina — oto najchlubniejsze zwycięstwa naszych wojsk, które doprowadziły do rozgromienia i bezwarunkowej kapitulacji Niemiec hitlerowskich. Nie wolno też zapominać o skutecznych operacjach naszych wojsk podjętych dla rozgromienia imperialistycznej Japonii.

Każde z tych zwycięstw — to wynik męstwa, waleczności i bezprzykładnych bohaterskich czynów szeregowców i dowódców wszystkich stopni, jak również wynik bohaterskiego wysiłku pracowników zaplecza. Oni to, ludzie radzieccy, swym trudem i umiejętnością żołnierską, swym potem i swoją krwią wywalczyli chlubne zwycięstwa i uratowali od niewoli swój kraj ojczysty (oklaski).

Każde z tych zwycięstw — to konkretne ucieleśnienie radzieckiej sztuki wojennej, mistrzostwa oficerów i generałów radzieckich, triumf stalinowskiej nauki wojennej, triumf strategicznego geniuszu naszego Wodza i naszego Naczelnego Dowódcy — Towarzysza Stalina (burzliwe, długotrwałe oklaski).

Towarzysz Stalin kierował walką narodu radzieckiego i radzieckich Sił Zbrojnych przeciwko obcej inwazji. Pod jego bezpośrednim kierownictwem, w myśl jego genialnych planów, przygotowano i przeprowadzono wszystkie roztrzygające operacje Wielkiej Wojny Narodowej i rozgromiono Niemcy hitlerowskie oraz imperialistyczną Japonię.

Mówiąc o naszym zwycięstwie nad siłami faszyzmu, nie wolno pominąć faktu, że do wywalczenia tego zwycięstwa wniosły swój wkład, obok Armii Radzieckiej, okryte chwałą Wojsko Polskie i Korpus Czechosłowacki (oklaski), utworzone w dniach wojny na terytorium Związku Radzieckiego. Walcząc ramię przy ramieniu z wojskami radzieckimi przeciwko wspólnemu wrogowi, żołnierze jednostek polskich i czechosłowackich dowiedli czynem swej odwagi i kunsztu żołnierskiego. Ich skuteczne działania bojowe podkreślał niejednokrotnie w swych rozkazach Wódz Naczelny, Towarzysz Stalin. W końcowym etapie wojny do walki zbrojnej przeciwko faszyzmowi wła

bułgarska, również wykazując swe walory bojowe.

Kraj nasz wyszedł z wojny silny i mocny. Doznały fiaska nadzieje imperialistów na osłabienie i wyczerpanie Związku Radzieckiego.

Dzięki naszemu zwycięstwu, narody krajów Europy środkowej i południowo-wschodniej uzyskały możność obalenia władzy obszarników i kapitalistów i ustanowienie u siebie ustroju demokracji ludowej. Dzięki temu, że kraje te oraz szereg krajów Azji, odpadły od systemu kapitalizmu, trzecia część ludzkości obecnie wyzwolona jest na wieki spod jarzma imperialistycznego.

Wyniki wojny dowiodły całemu światu, jak potężną siłą jest nasz Związek Radziecki. Lata powojenne znów zademonstrowały siłę naszego państwa.

Rozwiązując zadania okresu powojennego, naród radziecki stanął również w obliczu wielu trudności, ponieważ zniszczenia, które wojna wyrządziła gospodarce naszego kraju, okazały się bardzo wielkie. Wrogowie Związku Radzieckiego również na tym opierali swe rachuby, mając nadzieję, że o własnych siłach nie potrafimy przezwyciężyć trudności. Jednakże naród radziecki, kierowany przez swoją partię komunistyczną, wyszedł z honorem także z tych ciężkich prób, znajdując w sobie siły i możliwości nie tylko zabliźnienia ran zadanych przez wojnę, lecz również zorganizowania potężnego rozwoju przemysłu i transportu, gospodarki rolnej, kultury oraz podniesienia dobrobytu mas pracujących. Zostało to osiągnięte w ciągu czwartej pięciolatki, której wyniki są wszystkim dobrze znane.

Pomyślne wykonanie czwartego planu pięcioletniego, było nowym triumfem polityki naszej partii.

W wyniku historycznych zwycięstw odniesionych przez Związek Radziecki w latach wojny oraz jego wybitnych sukcesów powojennych, kraj nasz wzmocnił się w stopniu, jakiego nigdy jeszcze nie osiągnęliśmy.

Można stwierdzić bez najmniejszej przesady, że takiej trwałej i skonsolidowanej sytuacji wewnętrznej, jaka istnieje obecnie w Związku Radzieckim, nie ma i mieć nie może żadne państwo burżuazyjne (oklaski).

Dzisiaj Związek Radziecki — to mocno zcementowane państwo socjalistyczne, posiadające pierwszorzędny przemysł, dobrze rozwinięty transport, wysoko - produkcyjne rolnictwo.

Czynnikiem określającym życie gospodarcze naszego kraju jest Państwowy Plan Gospodarczy, którego celem jest zwiększanie bogactwa społecznego, nieustanne podnoszenie materialnego i kulturalnego poziomu mas pracujących, wzmacnianie niezawisłości i obronności Związku Radzieckiego.

Ku wykonaniu tych zadań zmierza również przedstawiony do rozpatrzenia Zjazdowi Partii, projekt dyrektyw w sprawie piątego Pięcioletniego Planu rozwoju Związku Radzieckiego. Projekt ten jest wyrazem wielkiej siły ustroju socjalistycznego. Znalazło w nim odźwierciedlenie podstawowe prawo ekonomiczne socjalizmu, które polega na zapewnieniu maksymalnego zaspokojenia stale rosnących materialnych i kulturalnych potrzeb całego społeczeństwa w drodze nieprzerwanego wzrostu i doskonalenia produkcji socjalistycznej na bazie najwyższej techniki. Świadczy o tym przede wszystkim przewidziane w projekcie dyrektyw podniesienie poziomu produkcji przemysłowej w ciągu pięciolecia w przybliżeniu o 70 procent przy przeciętnym rocznym tempie wzrostu globalnej produkcji przemysłowej w przybliżeniu o 12 procent — z przewagą wzrostu produkcji środków produkcji. W rezultacie rozmiary produkcji przemysłowej w 1955 roku zwiększą się trzykrotnie w porównaniu z rokiem 1940.

Ciąg dalszy na 4 str.

Przemówienie tow. N. A. Bułganina na XIX Zjeździe Wszechzwiązkowej Komunistycznej Partii (bolszewików)

Dokończenie z 3 str.

Świadczy o tym również szybkie tempo rozwoju kluczowych gałęzi przemysłu, wzrost dochodu narodowego w ciągu pięciolecia co najmniej o 60 procent, podwyższenie realnych płac robotników i urzędników co najmniej o 35 procent, zwiększenie dochodów kołchoźników co najmniej o 40 procent, duży wzrost obrotu towarowego oraz wiele innych wskaźników.

Zadania, o których mowa w projekcie dyrektyw w sprawie piątego Planu Pięcioletniego, zapewniają dalszy potężny rozwój przodującej techniki, produkcji maszyn, obrabiarek i przyrządów precyzyjnych, co z kolei pociągnie za sobą odpowiedni wzrost wysoko wykwalifikowanych kadr inżynierów, techników i robotników. Będzie to miało wielkie, pozytywne znaczenie zarówno dla dalszego umocnienia naszej ekonomiki, jak i dla podniesienia obronności kraju, ponieważ nowoczesna wojna wymaga wielu rodzajów uzbrojenia, opartego na ostatnich zdobyczach nauki i techniki.

Zwiększenie produkcji najważniejszych artykułów rolniczych w granicach od 40 do 70 procent i wielki wzrost produkcji hodowlanej, przewidziane przez projekt dyrektyw, świadczą o nowym okresie rozwoju, który w najbliższych latach nastąpi w naszym rolnictwie.

Ważne znaczenie państwowe mają nakreślone w dyrektywach zadania w dziedzinie oświaty: znaczne rozszerzenie powszechnego nauczania średniego i zapoczątkowanie nauczania politechnicznego w szkole średniej. Praktyczne rozwiązanie tych zadań podniesie jeszcze bardziej poziom kulturalny naszego narodu, da nowe kadry dobrze wykształconych i technicznie przygotowanych budowniczych komunizmu i obrońców ojczyzny. Powszechny obowiązek nauczania politechnicznego—jak mówi Towarzysz Stalin—niezbędny jest po to, by członkowie społeczeństwa mieli możność swobodnego wyboru zawodu, a nie byli przykuci na całe życie do jakiegoś jednego zawodu. W projekcie dyrektyw w sprawie piątego Planu Pięcioletniego, podobnie jak we wszystkich poprzednich pięciolatkach, znajduje konkretny wyraz leninowsko-stalinowska polityka narodowościowa naszej partii, mająca na celu umocnienie przyjaźni między narodami, dalszy jeszcze większy rozkwit ekonomiczny i kulturalny wszystkich republik związkowych. Przemawiający tu towarzysze przytaczali wiele wymownych faktów i cyfr, charakteryzujących szybki rozwój ekonomiki i kultury republik związkowych w latach władzy radzieckiej, a w szczególności w okresie powojennym. Podczas nowej pięciolatki trwać będzie potężny rozwój gospodarki narodowej w republikach Azji Środkowej, Zakaukazia, na Białorusi, Ukrainie i we wszystkich innych republikach.

Nowy plan pięcioletni przewiduje wielkie zadania w dziedzinie rozwoju wszystkich gałęzi gospodarki i kultury Litewskiej SRR, Łotewskiej i Estońskiej SRR, których narody dopiero na krótko przed wojną weszły do bratniej rodziny radzieckiej, a przedtem znajdowały się pod władzą rządów burżuazyjnych.

Podczas czwartej pięciolatki radzieckie, pomimo ciężkich następstw wojny, osiągnęły duże sukcesy w rozwoju gospodarki narodowej, zwłaszcza przemysłu. Dyrektywy w sprawie nowego planu pięcioletniego zapewniają dalszy rozwój gospodarki narodowej tych republik.

Projekt dyrektyw w sprawie piątego planu pięcioletniego—to nowy dowód, że naród radziecki poświęca wszystkie siły budownictwu pokojowemu i nie dąży do wojny. Jednocześnie nie czynimy tajemnicy z tego, że nasza ekonomika może być w maksymalnie krótkich terminach przestawiona na tory wojenne.

Pod kierownictwem naszej partii naród radziecki urzeczywistnia stopniowe przejście od socjalizmu do kamunizmu. W swej nowej znakomitej pracy „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR" Towarzysza Stalina wskazuje, że dla przygotowania tego przejścia należy zapewnić na trwałe, nieprzerwany wzrost całej produkcji, podnieść, w drodze stopniowych przejść, własność kołchozową do poziomu własności ogólnonarodowej, cyrkulację towarów zastąpić, również w drodze stopniowych przejść, systemem wymiany produktów i wreszcie osiągnąć taki poziom kulturalny społeczeństwa, który zapewniłby wszystkim członkom społeczeństwa wszechstronny rozwój ich zdolności fizycznych i umysłowych.

Program rozwoju naszego kraju, nakreślony w projekcie dyrektyw, zmierza właśnie w tym kierunku, który wskazuje Towarzysz Stalin. Wykonanie zadań, przewidzianych przez dyrektywy w sprawie piątego planu pięcioletniego zapewni naszemu narodowi nowe sukcesy we wszystkich dziedzinach budownictwa komunistycznego.

Zadania postawione przez nowy plan pięcioletni stawiają wobec organizacji partyjnych, radzieckich, gospodarczych, związkowych, komsomolskich wielkie wymagania i zobowiązują je do mobilizowania szerokich mas pracujących do wykonania i przekroczenia nowego planu pięcioletniego.

„Byłoby rzeczą głupią sądzić—mówi Towarzysz Stalin—że plan produkcyjny sprowadza się do wykazu liczb i zadań. W istocie rzeczy plan produkcyjny — to żywa i praktyczna działalność milionów ludzi. Realność naszego planu produkcyjnego — to miliony ludzi pracy, którzy tworzą nowe życie".

W przeszłości naród radziecki niejednokrotnie już manifestował niezłomną wolę nie tylko wykonywania, lecz również przekraczania planów gospodarki narodowej, dzięki czemu plany te urzeczywistniane były przed terminem. Ta niezłomna wola naszego narodu tłumaczy się tym, że w planach gospodarczych znajduje on odzwierciedlenie swych żywotnych interesów i widzi na własne oczy, iż wykonanie planów umacnia nasze państwo radzieckie, pomnaża nasze bogactwo społeczne, polepsza życie ludzi radzieckich i z każdym rokiem, z każdą nową pięciolatką zbliża nasz kraj do wymarzonego celu—komunizmu (oklaski).

Ożywiająca ludzi radzieckich, niezłomna wola wykonywania i przekraczania planów gospodarki narodowej znajduje ucieleśnienie w rozwoju ogólnonarodowego współzawodnictwa socjalistycznego. Nie ulega wątpliwości, że również w latach nowej pięciolatki ta wypróbowana komunistyczna metoda pracy będzie metodą milionów ludzi radzieckich, którzy użyją jej dla jak największego podniesienia wydajności pracy, dla przedterminowego i wzorowego wykonania i przekroczenia wszystkich zadań produkcyjnych. Wielokrotnie doświadczenie budownictwa socjalistycznego dowodzi, że sukcesy gospodarcze pozostają w bezpośredniej zależności od poziomu ideologicznego, marksistowsko - leninowskiego hartu naszych kadr, wszystkich członków partii oraz od poziomu uświadomienia politycznego najszerszych mas pracujących.

W ciągu ostatnich lat, partia nasza dokonała poważnej pracy, rozwijając szeroko i podnosząc jakość pracy ideologicznej. Zadania budownictwa komunistycznego wymagają podniesienia ideologicznej pracy partii na jeszcze wyższy poziom, dalszego rozszerzenia pracy propagandowej oraz podwyższenia poziomu teoretycznego członków partii. Jest to jeden z najważniejszych warunków naszego marszu naprzód.

TOWARZYSZE!

W swym referacie sprawozdawczym na temat pracy Komitetu Centralnego, towarzysz Malenkow dał głęboką i wszechstronną analizę sytuacji międzynarodowej. Jedną z najbardziej charakterystycznych cech obecnej sytuacji międzynarodowej jest jej zaostrzenie się, wzmożenie przygotowań imperialistów do wojny przeciwko Związkowi Radzieckiemu i krajom demokracji ludowej.

Stany Zjednoczone, korzystając z sytuacji, jaka wytworzyła się po wojnie, przeszły jawnie do polityki zmierzającej do ustanowienia panowania amerykańskiego nad całym światem. Ostatnio monopoliści amerykańscy usiłują zamaskować swą politykę szumnymi frazesami na temat „współpracy i zgodnej akcji między krajami świata niekomunistycznego". Bez względu na wykrętne wybiegi tych panów, jasne jest, że ich plany i zamiary niczym się nie różnią od planów i zamiarów Hitlera i jego wspólników, którzy również dążyli do zdobycia panowania nad światem i skręcili na tym kark. Nie szkodziłoby, gdyby pamiętali o tym nowi pretendenci do panowania nad światem.

W ciągu ostatnich lat we wszystkich krajach agresywnych wzrósł znacznie stan liczebny wojsk lądowych i lotnictwa. Tak np. w Stanach Zjednoczonych stan liczebny sił zbrojnych wzrósł ogółem w porównaniu z 1939 r. przeszło sześciokrotnie. Stan liczebny regularnej armii brytyjskiej wzrósł w porównaniu z okresem przedwojennym 2,5 raza. Na żądanie Ameryki tworzy się siły zbrojne w Niemczech zachodnich i Japonii oraz montuje się tzw. armię europejską, która, w myśl planów imperialistów, ma być znacznie rozbudowana do końca roku bieżącego.

Pod płaszczykiem zakłamanych deklaracji o umiłowaniu pokoju rząd amerykański organizuje i buduje na szeroką skalę bazy wojenne poza granicami swego kraju, przede wszystkim na terytorium Niemiec Zachodnich, Francji, Anglii, Maroka francuskiego, Turcji i Japonii. Ameryka zakłada także bazy dla swej marynarki wojennej przeważnie na obcych terytoriach, a przede wszystkim w strefie tych mórz, które znajdują się w granicach bloku północno-atlantyckiego.

Nie trudno domyślić się, że Stany Zjednoczone budują wszystkie te bazy, aby otoczyć nimi Związek Radziecki i tym samym stworzyć sobie sprzyjające warunki na wypadek wojny.

Ostatnio, wielki temperament wojowniczy przejawiają generałowie bloku atlantyckiego, którzy na rozkaz swych mocodawców z Wall Street pędzą z jednego kraju do drugiego. Raz dokonują oni inspekcji wojsk, innym razem przeprowadzają manewry lądowe, morskie i lotnicze, to znów myszkują wzdłuż granic radzieckich. W ciągu ostatnich tylko trzech miesięcy około tuzin wybitnych przedstawicieli soldateski amerykańskiej i brytyjskiej nawiedziło granicę radziecko-turecką. Pojawienie się w pobliżu naszych granic tych szakali w mundurach nie jest oczywiście rzeczą przypadku. Stanowi to jedno z ogniw w łańcuchu prowadzonych przez imperialistów przygotowań do wojny przeciwko ZSRR.

Dowodzi to także, że obecny rząd turecki, który stracił wszelkie poczucie odpowiedzialności za losy swego narodu i przekształcił się w dodatek do bloku amerykańsko-brytyjskiego, popycha swój kraj na drogę niebezpiecznych awantur.

Niedaleko granic Związku Radzieckiego odbyły się niedawno połączone manewry marynarki wojennej bloku atlantyckiego, których terenem był rejon od północnych wybrzeży Norwegii do duńskiej wyspy Bornholm. Wzięło w nich udział 9 krajów. Z wyjątkiem Norwegii i Danii pozostali uczestnicy manewrów nie mają bezpośrednich interesów w rejonie Morza Bałtyckiego. Działania i zamiary obozu imperialistycznego, na czele którego stoi obecny rząd Stanów Zjednoczonych, mają charakter jawnie agresywny i prowokacyjny.

Nie wolno oczywiście nie doceniać sił obozu agresywnego, lecz nie trzeba także sił tych przeceniać. Siły te posiadają wszystkie wady systemu imperialistycznego, systemu, który je zrodził.

Nie można nie brać pod uwagę faktu, że obóz kapitalistyczny jednoczy państwa nierównouprawnione i że jest on rozdzierany przez wielkie sprzeczności wewnętrzne. Występując pod sztandarem antykomunizmu, leaderzy tego obozu twierdzą, że tworzą „wspólnotę wolnych krajów". O jakiej jednak wspólnocie wolnych krajów może być mowa? Czyż narody krajów, wciągniętych w orbitę Stanów Zjednoczonych, chcą należeć do tej „wspólnoty"? Czyż nęci je perspektywa nowej wojny w imię grabieżczych interesów monopoli amerykańskich?

W związku z tym koła rządzące krajów kapitalistycznych omotują narody siecią kłamstw, szerzą bajałuki o Związku Radzieckim i krajach demokracji ludowej, wrzeszczą o konieczności „wyzwolenia" tych krajów od komunizmu. Szczególną krewkość w tej dziedzinie przejawiają przedstawiciele amerykańskich kół rządzących, którzy zapędzają się w swej gadaninie tak daleko, że bredzą o „wyzwoleniu" przy pomocy siły zbrojnej znacznej części Europy i Azji, wymieniając przy tym Polskę, Czechosłowację, Węgry, Bułgarię, Rumunię, Albanię, Chiny, Mongolską Republikę Ludową i inne kraje.

Te szaleńcze plany wywołują zdumienie nawet w obozie burżuazyjnym. Najbardziej trzeźwi politycy tego obozu zadają pytanie: A czy narody, o których mowa, chcą, aby je „wyzwalano"?

Pytanie uzasadnione. Narody wymienionych krajów istotnie nie potrzebują usług takich „wyzwolicieli". Jeśli kraje te mają już uwolnić się ostatecznie od kogokolwiek, to od szpiegów, dywersantów i terrorystów, nasyłanych intensywnie przez Amerykanów (oklaski). Żadnego innego „wyzwolenia" nie potrzeba, tym bardziej, że cały świat wie, co oznacza „wyzwolenie po amerykańsku". W przeszłości była to bestialska eksterminacja plemion indiańskich Ameryki Północnej, okrutne masakry narodu filipińskiego, interwencja zbrojna przeciwko młodej republice radzieckiej. Obecnie „wyzwolenie po amerykańsku"—to grabieżcza i zaborcza wojna w Korei, to barbarzyńskie bombardowanie spokojnych koreańskich miast i wsi, to mordowanie kobiet i dzieci za pomocą bomb i śmiercionośnych bakterii.

Kłamstwem o „wyzwoleniu" imperialiści amerykańscy maskują swe bandyckie rozboje. Kłamstwo nie pomoże im jednak. Kłamstwo ma krótkie nogi. Na takich nogach daleko zajść nie można (oklaski).

Rząd Stanów Zjednoczonych jest obecnie poważnie zaniepokojony niedostateczną „polityczną i moralną solidarnością" krajów należących do bloku atlantyckiego. I najwidoczniej, w związku z tym właśnie gloryfikuje się amerykańską pomoc dla krajów, wchodzących w skład tego bloku. Wiadomo jednak dostatecznie dobrze, co oznacza amerykańska „pomoc". Jest to po prostu grabież tych krajów i podporządkowanie ich amerykańskiemu panowaniu. Udzielając swym satelitom „pomocy", rząd amerykański postępuje w myśl obowiązującej w świecie kapitalistycznym reguły: „Bierz to, bracie, bo nie mam co z tym robić" i pozbywa się zleżałych towarów oraz przestarzałego uzbrojenia. Pomoc wojskową i gospodarczą udzielaną innym państwom wykorzystuje się po to, by wciągnąć je do aktywnych przygotowań do nowej wojny światowej.

Charakteryzując sytuację, jaka wytworzyła się obecnie w świecie kapitalistycznym, Towarzysz Stalin mówi:

„Zewnętrznie rzecz biorąc, wszystko jak gdyby toczy się „pomyślnie": Stany Zjednoczone Ameryki wzięły na garnuszek Europę zachodnią, Japonię i inne kraje kapitalistyczne; Niemcy (zachodnie), Anglia, Francja, Włochy, Japonia, które wpadły w łapy USA, wykonują posłusznie rozkazy USA. Byłoby jednak rzeczą niesłuszną sądzić, że ta „pomyślność" może utrzymać się „na wieki wieków", że te kraje będą bez końca znosiły panowanie i ucisk ze strony Stanów Zjednoczonych Ameryki, że nie spróbują wyrwać się z niewoli amerykańskiej i wkroczyć na drogę samodzielnego rozwoju".

Sprzeczności i trudności wewnętrzne uczestników bloku północno-atlantyckiego przeszkadzają realizacji ich agresywnych planów. Lecz bardziej jeszcze przeszkadza temu potężny obóz pokoju i demokracji.

Masy pracujące państw ludowo-demokratycznych pod kierownictwem swych partii komunistycznych i robotniczych osiągnęły wspaniałe sukcesy we wszystkich dziedzinach życia gospodarczego, państwowego i społecznego. Sukcesy te dowodzą niezbicie, że kraje obozu demokratycznego stały się znacznie silniejsze niż były przed wojną pod dawym atyludowym reżimem.

Kraje obozu ludowo-demokratycznego zorganizowały między sobą stałą współpracę gospodarczą. U podstaw tej współpracy leży szczere pragnienie wzajemnej pomocy i osiągnięcia wspólnego rozwoju gospodarczego, w wyniku czego zapewnione jest szybkie tempo rozwoju przemysłu w tych krajach.

Taka jest różnica w stosunkach między krajami w świecie kapitalizmu i w świecie socjalizmu. Tam, u kapitalistów, są to stosunki panowania i podporządkowania prowadzące do ruiny i ujarzmienia krajów słabych pod względem gospodarczym. Tu, u nas, są to stosunki oparte na równouprawnieniu, stosunki braterskiej przyjaźni, wiodące do wspólnego rozwoju gospodarczego.

Obóz pokoju i demokracji, który rozpościera się od Łaby do Pacyfiku, przepojony jest patosem pokojowego budownictwa i dążeniem do zachowania pokoju na długie lata. Jest jednak rzeczą ważną zaznaczyć, że w razie konieczności obóz pokoju rozporządza zupełnie nowoczesnymi i dostatecznie potężnymi siłami zbrojnymi.

I niechaj wiedzą i pamiętają panowie kapitaliści, że nowa wojna światowa jest bardziej niebezpieczna dla kapitalizmu niż dla obozu demokracji. Jeśli rozpętają oni wojnę, to spotkają się z potężną odprawą zbrojną ze strony wszystkich miłujących wolność narodów, które nie będą szczędziły sił, aby raz na zawsze skończyć z kapitalizmem (burzliwe oklaski).

Jednocześnie obowiązkiem naszym jest przejawiać nieustannie wielką czujność i wzmagać naszą gotowość do odparcia agresorów. Doświadczenie historyczne poucza nas, że im bardziej pogarsza się sytuacja imperializmu, tym bardziej wzrasta niebezpieczeństwo awantur wojennych z jego strony, tym bardziej dążą imperialiści do poprawienia swych zachwianych pozycji kosztem Związku Radzieckiego.

W związku z tym musimy tak samo jak dotychczas wzmacniać pod każdym względem naszą Armię, nasze Lotnictwo i naszą Marynarkę wojenną. Stała gotowość bojowa naszych Sił Zbrojnych i sił zbrojnych całego obozu demokratycznego — to najbardziej niezawodna gwarancja przed wszelkimi ewentualnościami.

Nasza Armia i Marynarka Wojenna istnieją dla obrony Ojczyzny, dla obrony pokojowej pracy narodu radzieckiego. Bronimy pokoju i prowadzimy politykę pokojową, politykę zapobieżenia wojnie.

Jednakże wszystkie propozycje Rządu Radzieckiego zmierzające do zapewnienia pokoju są odrzucane przez rząd amerykański i jego zauszników. Odrzucane są dlatego, że niweczą knowania podżegaczy wojennych i ich agresywne plany. Pod adresem Związku Radzieckiego kieruje się najbardziej wściekłe pogróżki i stosuje się najbardziej niedorzeczne próby zastraszania.

W odpowiedzi na to możemy jedynie oświadczyć:

Napróżno wysilacie się — panowie imperialiści! Wielki naród radziecki nie należy do strachliwych i nie da się zastraszyć pogróżkami. A jeśli już dojdzie do czegoś poważniejszego, to naród nasz potrafi bronić interesów swej Ojczyzny (burzliwe oklaski). I jeśli zajdzie potrzeba, to radzieckie Siły Zbrojne potrafią odeprzeć każdego agresora według wszelkich reguł radzieckiej sztuki wojennej (burzliwe oklaski).

Towarzysze! Obecny Zjazd naszej Partii obraduje w okresie gdy zbliża się 35 rocznica Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej.

W przeddzień Rewolucji Październikowej Rosja znajdowała się na skraju przepaści: zagrażała jej utrata niezależności narodowej, groziło jej, że przekształci się w kolonię obcego imperializmu. Do takiego stanu doprowadziły kraj klasy rządzące Rosji—obszarnicy i kapitaliści.

Wielka Socjalistyczna Rewolucja Październikowa zapoczątkowała nową erę w historii naszej Ojczyzny. Partia nasza po zorganizowaniu sojuszu klasy robotniczej z pracującym chłopstwem doprowadziła w wyniku tej rewolucji do obalenia władzy kapitalistów i obszarników, do zorganizowania dyktatury proletariatu, do likwidacji kapitalizmu, do zniesienia wyzysku człowieka przez człowieka i zapewniła zbudowanie społeczeństwa socjalistycznego.

Pod kierownictwem Partii naród nasz wykonał nakaz wielkiego Lenina w sprawie przekształcenia naszego kraju w kraj bogaty i potężny.

Dziś głównym zadaniem naszej partii jest zbudowanie społeczeństwa komunistycznego drogą stopniowego przejścia od socjalizmu do komunizmu. Ważnym krokiem na tej drodze będzie wykonanie piątej pięciolatki stalinowskiej.

Zwycięstwa naszego narodu mają historyczne znaczenie na miarę światową. Wkroczyliśmy już od dawna w okres, w którym masy pracujące całego świata widzą na własne oczy wyniki wielkiego dzieła jakie tworzymy. Dzięki sukcesom socjalistycznego budownictwa kraj nasz stał się ośrodkiem przyciągania dla mas pracujących, dla postępowych ludzi całego świata. Na przykładzie naszego kraju wszyscy ludzie nieuprzedzeni widzą, co mogą osiągnąć masy pracujące, gdy same rządzą państwem i gdy kieruje nimi taka partia jak nasza.

Siłą naszej partii—to przodująca teoria, którą się ona kieruje — teoria marksizmu-leninizmu; siłą naszej partii jest ścisła, nierozerwalna łączność z narodem, jest umiejętność porywania mas do rozwiązywania historycznych zadań; siłą naszej partii jest jej niezachwiana jedność.

Na swój XIX Zjazd partia nasza przyszła zjednoczona i zespolona wokół leninowsko-stalinowskiego Komitetu Centralnego, wokół Towarzysza Stalina (burzliwe oklaski).

Niech żyje wielki, niezwyciężony sztandar naszej partii, sztandar Lenina-Stalina! (długotrwałe oklaski).

Niech żyje nasz wódz i nauczyciel—wielki Stalin! (burzliwe i długotrwałe oklaski). Wszyscy wstają z miejsc. Brzmią okrzyki: „Niech żyje Wielki Stalin! Hurra!"

Dyrektywy XIX Zjazdu Partii w sprawie piątego pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951-1955

Referat Przewodniczącego Państwowego Komitetu Planowania tow. M. Z. Saburowa

Dalszy ciąg referatu Przewodniczącego Państwowego Komitetu Planowania tow. M. Z. Saburowa.

3. Zadania piątej pięciolatki w dziedzinie obrotu towarów, transportu i łączności

W dyrektywach w sprawie piątego planu pięcioletniego przewiduje się na podstawie wzrostu produkcji przemysłowej i rolnej zwiększenie w ciągu pięciu lat detalicznego obrotu towarów handlu państwowego i spółdzielczego w przybliżeniu o 70 procent.

Przewiduje się znaczne zwiększenie sprzedaży najważniejszych artykułów żywnościowych i przemysłowych dla potrzeb ludności oraz przedmiotów przeznaczonych do zaspakajania potrzeb kulturalnych jak również artykułów gospodarstwa domowego. I tak w r. 1955 sprzeda się ludności produktów mięsnych w przybliżeniu o 90 procent więcej niż w roku 1950, produktów rybnych — o 70 procent, tłuszczów zwierzęcych — o 70 procent, sera — dwukrotnie, cukru — dwukrotnie. Przewidziany jest również poważny wzrost sprzedaży towarów przemysłowych: tkanin bawełnianych, wełnianych, jedwabnych i lnianych w przybliżeniu o 70 procent, odzieży o 80 procent, obuwia o 80 procent, wyrobów trykotażowych — 2.2 raza. Sprzedaż przedmiotów przeznaczonych do zaspokajania potrzeb kulturalnych oraz artykułów gospodarstwa domowego powinna wzrosnąć następująco: mebli w przybliżeniu — 3 razy, naczyń metalowych — 2,5 raza, maszyn do szycia — 2,4 raza, rowerów — 3,5 raza, odbiorników radiowych i telewizyjnych — 2 razy, zegarków — 2.2 raza, lodówek, maszyn do prania i odkurzaczy — kilkakrotnie. Jednocześnie przewiduje się rozszerzenie sieci stołówek, restauracji, herbaciarni i zwiększenie produkcji zakładów żywienia zbiorowego w przybliżeniu o 80 procent, ze znacznym ulepszeniem asortymentu.

W celu dalszego usprawnienia obsługi konsumentów, przewiduje się rozszerzenie handlowej sieci detalicznej, przede wszystkim sieci wyspecjalizowanych sklepów dla sprzedaży artykułów spożywczych, odzieży, obuwia, tkanin, mebli, naczyń, artykułów gospodarstwa domowego, przedmiotów przeznaczonych do zaspakajania potrzeb kulturalnych, materiałów budowlanych oraz wyposażenie sklepów spożywczych, stołówek, restauracji i składów w instalacje chłodnicze i nowoczesne urządzenia.

Wzrost produkcji przemysłowej i rolnej oraz wzrost obrotu towarów, przewidziane w nowym planie pięcioletnim, wymagają poważnego rozwoju transportu.

Przewozy ładunków wszystkimi środkami transportu zwiększą się w ciągu pięciolatki w przybliżeniu o 46%. Przewozy ładunków w transporcie kolejowym wzrosną o 35 — 40%, w transporcie rzecznym o 75 — 80%, w transporcie morskim o 55 — 60%, w transporcie samochodowym o 80 — 85%, w transporcie lotniczym — co najmniej dwukrotnie i w transporcie produktów naftowych rurociągami — w przybliżeniu pięciokrotnie.

Wzrost przewozu ładunków w transporcie kolejowym spowoduje dalszy wzrost napięcia ładunkowego w kolejnictwie. W związku z tym najważniejszym zadaniem w dziedzinie transportu kolejowego jest zwiększenie zdolności przepustowej kolei.

W celu zwiększenia zdolności przepustowej kolei przewiduje się zrealizowanie szeregu wielkich przedsięwzięć.

W porównaniu z ubiegłą pięciolatką przewiduje się oddanie do użytku w przybliżeniu o 60% więcej równoległych torów i cztery razy więcej zelektryfikowanych linii kolejowych oraz zwiększenie długości torów na stacjach, w przybliżeniu do 46% długości całej eksploatowanej sieci kolejowej.

Zwiększy się znacznie budownictwo nowych kolei. W piątej pięciolatce liczba nowych linii kolejowych oddanych do stałego użytku ma być w przybliżeniu 2,5 raza większa niż w czwartej pięciolatce. Zakończona będzie budowa magistrali południowo-syberyjskiej na odcinkach od Abakanu do Akmolińska i linii kolejowej Czardżou-Kungrad, przystąpi się do budowy linii kolejowych Kungrad — Makat, Krasnojarsk — Jenisiejsk, Agryz — Pronino — Surgut, Guriew — Astrachań i innych.

Zaplanowano dalsze wyposażenie linii kolejowych na głównych kierunkach w najnowocześniejsze urządzenia sygnalizacyjne, w sprzęt zautomatyzowany oraz służący do blokowania, co zapewni zwiększenie zdolności przepustowej kolei i bezpieczeństwo ruchu pociągów.

W celu polepszenia stanu torów kolejowych zaplanowano zwiększenie dostawy nowych szyn dla transportu kolejowego o 85 procent w porównaniu z czwartą pięciolatką oraz dwukrotne zwiększenie długości torów zbudowanych na tłuczniu.

W tym pięcioleciu powinno w zasadzie być zakończone przestawienie taboru wagonów będących w eksploatacji na sprzęg automatyczny i należy przystąpić do wyposażenia taboru kolejowego w łożyska cylindryczne.

Przemysł powinien zapewnić całkowite wyposażenie transportu kolejowego w lokomotywy i wagony oraz przystąpić do produkcji nowych, potężnych parowozów i lokomotyw elektrycznych i spalinowych, w tej liczbie lokomotyw z generatorami gazowymi.

Jednym z najważniejszych zadań ministerstwa komunikacji jest jak najdalej idące polepszenie wykorzystania taboru, zwłaszcza zaś skrócenie czasu obrotu wagonów, zwiększenie przeciętnego przebiegu parowozów na dobę oraz znaczne usprawnienie wykorzystania ładowności wagonów i zwiększenie wagi pociągów towarowych.

Wykonanie nakreślonych zadań w dziedzinie przewozu wymaga precyzyjnej, zharmonizowanej pracy wszystkich ogniw transportu kolejowego, w myśl uchwał rządu o wzmocnieniu dyscypliny i usprawnieniu organizacji pracy służby ruchu, zwłaszcza zaś brygad parowozowych.

Możliwości transportu rzecznego rozszerzyły się znacznie w bieżącym pięcioleciu z chwilą uruchomienia Kanału Żeglownego Wołga — Don im. W. I. Lenina. Ponadto w piątym pięcioleciu dokonana zostanie rekonstrukcja wołżańsko-bałtyckiego szlaku wodnego, a głębokość żeglowna na rzece Kamie zostanie zwiększona. Zbudowane już wielkie urządzenia hydrotechniczne Kanał Morze Białe — Bałtyk im. J. W. Stalina, Kanał im. Moskwy, Kanał Żeglowny Wołga — Don im. W. I. Lenina — jak również planowana przebudowa wołżańsko - bałtyckiego szlaku wodnego oraz budowa elektrowni wodnych na Wołdze i Kamie — umożliwią w ciągu piątej pięciolatki doprowadzenie w zasadzie do końca prac nad stworzeniem jednolitego, głębokowodnego systemu żeglownego w europejskiej części ZSRR. Pilnym zadaniem ministerstwa floty rzecznej jest całkowite wykorzystanie tego systemu transportowego do przewozu masowych ładunków i pasażerów.

W związku ze znacznym wzrostem obrotu towarowego w transporcie rzecznym i ze stworzeniem nowych szlaków wodnych, przewiduje się budowę parowozów i motorowców pasażerskich i towarowych oraz holowników i barek, odpowiadających warunkom żeglugi na wielkich rezerwuarach wodnych; zdolność przepustowa portów rzecznych powinna być zwiększona w przybliżeniu dwukrotnie przez budowę nowych i rekonstrukcję czynnych portów oraz wyposażenie ich w wysokowydajne środki mechanizacji.

Należy zlikwidować nienadążanie transportu rzecznego w dorzeczach rzek Syberii i zwiększyć jego rolę w przewozach ładunków na obszarach Dalekiej Północy.

Należy również zapewnić wzrost przewozów na małych rzekach dla zaspokojenia potrzeb lokalnych.

Dla znacznego zwiększenia tonażu morskiej floty handlowej, w tej liczbie tankowców, przewiduje się rozszerzenie bazy krajowego budownictwa statków morskich przez budowę nowych i rozbudowę istniejących stoczni oraz doków remontowych. Zdolność przepustowa portów morskich i moc morskich doków remontowych mają wzrosnąć w ciągu pięciolatki w przybliżeniu dwa razy. Przewidziane są prace nad rozbudową i rekonstrukcją portów morskich w Leningradzie, Odessie, Żdanowie, Noworosyjsku, Machacz-Kale, Murmańsku, Narian-Marze i portów na Dalekim Wschodzie, prace nad rozbudową portu w Rydze i w Kłajpedzie.

Planuje się zwiększenie przewozu ładunków na Północnym Szlaku Morskim do rozmiarów zapewniających zaopatrywanie bez przerw ludności przedsiębiorstw i budowli Arktyki i Dalekiej Północy, uzupełnienie floty morskiej nowymi łamaczami lodów, przewidziany jest duży wzrost przewozu ładunków w dorzeczu rzeki Leny.

Zakres budowy autostrad o twardej nawierzchni powinien wzrosnąć w porównaniu z czwartą pięciolatką o 50 procent, zwłaszcza w południowych rejonach, na Zakaukaziu oraz w republikach nadbałtyckich.

Należy poświęcić dużo uwagi lepszemu wykorzystaniu szybko rosnącego parku samochodowego i obniżeniu kosztów własnych przewozów w transporcie samochodowym. W tym celu przewidziany jest poważny wzrost udziału transportu samochodowego, przeznaczonego do publicznego użytku, w przewozach ładunków i pasażerów, planuje się ukończenie scalenia istniejących i założenie nowych, terytorialnych baz samochodowych o znaczeniu resortowym, opartych na rozrachunku gospodarczym, rozszerzenie sieci warsztatów remontu samochodów i stacji technicznej obsługi samochodowej. Długość międzymiastowych, stale funkcjonujących linii autobusowych dla ruchu pasażerskiego, wzrośnie w przybliżeniu dwukrotnie. We wszystkich większych miastach zorganizowany zostanie park taksówek.

Znacznie rozszerzy się sieć linii powietrznych, wzrośnie tabor samolotów transportowych przez oddanie do użytku nowych samolotów, wyposażonych w najnowocześniejsze przyrządy nawigacyjne, oraz wzrośnie ilość portów lotniczych, wyposażonych w urządzenia umożliwiające pracę w ciągu całej doby.

W dziedzinie łączności przewiduje się rozwinięcie międzymiastowej sieci telefoniczno-telegraficznej oraz łączności radiowej. W celu polepszenia warunków odbierania audycji radzieckich rozgłośni radiowych na całym terytorium Związku Radzieckiego i w innych krajach świata zwiększa się poważnie moc rozgłośni radiowych. Rozszerzone zostaną prace nad zastosowaniem w radiofonii fal ultrakrótkich i łączności przekaźnikowej. Moc miejskich stacji telefonicznych powinna wzrosnąć o 30—35 procent.

Odpowiednio do planu dalszego rozwoju transportu i łączności, państwowe nakłady inwestycyjne w transporcie i łączności powinny być zwiększone w piątej pięciolatce w przybliżeniu o 63 procent w porównaniu z czwartą pięciolatką.

4. ZADANIA PIĄTEJ PIĘCIOLATKI W DZIEDZINIE DALSZEGO WZROSTU DOBROBYTU MATERIALNEGO, OCHRONY ZDROWIA I KULTURALNEGO POZIOMU NARODU.

Planowany wzrost socjalistycznej produkcji i podniesienie wydajności pracy zapewniają znaczne zwiększenie dochodu narodowego i dalsze podniesienie materialnego dobrobytu narodu. Dochód narodowy ZSRR w ciągu pięciolatki wzrośnie conajmniej o 60 procent, co zapewnia dalsze poważne zwiększenie dochodów robotników i urzędników oraz dochodów chłopów.

Odpowiednio do wzrostu produkcji i wydajności pracy oraz odpowiednio do zadań w dziedzinie budownictwa kulturalnego, należy uwzględnić w planie zwiększenie liczby robotników i urzędników zatrudnionych w gospodarce narodowej w przybliżeniu o 15 procent w roku 1955, w porównaniu z rokiem 1950.

W nowej pięciolatce przeprowadzane będzie dalsze obniżanie cen artykułów masowego spożycia w handlu detalicznym. Nieustanne obniżanie cen jest najważniejszym środkiem systematycznego wzrostu realnej wartości płac robotników i urzędników oraz dochodów chłopów.

Realna wartość płac robotników i urzędników wzrośnie w ciągu pięciolatki, z uwzględnieniem obniżenia cen detalicznych, co najmniej o 35 procent. Fundusze państwowe, przeznaczone na ubezpieczenia społeczne robotników i urzędników, wzrosną w ciągu pięciolatki w przybliżeniu o 30 procent w porównaniu z 1950 rokiem.

Podniesienie wydajności pracy kołchoźników, wzrost produkcji kołchozowej, zwiększenie produkcji roślinnej i zwierzęcej zapewni zwiększenie dochodów kołchoźników w pieniądzach i w naturze (w przeliczeniu pieniężnym) co najmniej o 40 procent.

W celu dalszego polepszenia warunków mieszkaniowych robotników i urzędników, należy zrealizować w piątej pięciolatce zakrojony na szeroką skalę program nowego budownictwa mieszkaniowego. W tym celu inwestycje na budownictwo mieszkaniowe w miastach i osiedlach robotniczych wzrosną w przybliżeniu dwukrotnie w porównaniu z poprzednią pięciolatką. W miastach i osiedlach robotniczych w zakresie samego tylko budownictwa państwowego przewiduje się oddanie do użytku nowych domów mieszkalnych o łącznej powierzchni około 105 milionów metrów kwadratowych.

Ponadto będzie prowadzone budownictwo indywidualnych domów mieszkalnych przez ludność zarówno przy pomocy kredytu państwowego jak i własnych funduszów. Należy przy tym mieć na uwadze, że podczas gdy w poprzedniej pięciolatce prowadzono w znacznych rozmiarach odbudowę zburzonych domów mieszkalnych, w bieżącej pięciolatce budowane będą wyłącznie nowe domy mieszkalne wyższej jakości i bardziej komfortowe.

Jednocześnie z realizacją wielkiego programu budownictwa mieszkaniowego prowadzone będą zakrojone na szeroką skalę prace w dziedzinie dalszej poprawy komunalnej i bytowej obsługi ludności — rozszerzenia sieci wodociągowej i kanalizacyjnej, ciepłofikacji i gazyfikacji domów, w dziedzinie rozszerzenia transportu miejskiego oraz urządzeń komunalnych w miastach i osiedlach robotniczych.

W okresie piątej pięciolatki wypadnie rozwiązać poważne zadania w dziedzinie ochrony zdrowia. Przewidziane jest dalsze rozszerzenie sieci szpitali, poradni, domów położniczych, sanatoriów, domów wypoczynkowych, żłobków i przedszkoli. Liczba łóżek w szpitalach zwiększy się co najmniej o 20%, ilość miejsc w sanatoriach — w przybliżeniu o 15%, w domach wypoczynkowych — o 30%, w żłobkach — o 20% i w przedszkolach — o 40%. Zapewnione będzie dalsze wyposażenie szpitali, poradni i sanatoriów w najnowocześniejszy sprzęt lekarski i podniesiona zostanie kultura ich pracy. Liczba lekarzy w kraju zwiększy się w ciągu pięciolecia co najmniej o 25%, a także podjęte zostaną na szerszą skalę kroki, mające na celu doskonalenie lekarzy w ich zawodzie.

Co najmniej 2,5 raza ma być zwiększona produkcja lekarstw, urządzeń i instrumentów leczniczych przy jeszcze szybszym rozwinięciu produkcji najnowszych leków i innych środków leczniczo-profilaktycznych oraz nowoczesnych urządzeń diagnostycznych i leczniczych.

Zapewnia się dalszy rozwój kultury fizycznej i sportu.

Jednocześnie ze wzrostem dobrobytu materialnego ludzi pracy należy zapewnić dalszy rozwój kultury socjalistycznej. Stoi przed nami zadanie przejścia do końca pięciolatki, przejścia od systemu nauczania siedmioletniego do powszechnego nauczania średniego (dziesięciolatka) w stolicach republik, w miastach wydzielonych, w miastach obwodowych i krajowych oraz w wielkich ośrodkach przemysłowych, jak również zadanie przygotowania warunków do pełnej realizacji w następnej pięciolatce powszechnego nauczania średniego (dziesięciolatka) w pozostałych miastach i miejscowościach wiejskich. W tym celu liczba uczących się w klasach 8 — 10 w szkołach miejskich powinna w porównaniu z rokiem 1950 wzrosnąć w roku 1955 czterokrotnie, w wiejskich szkołach średnich — 4,5 raza.

Ażeby wykonać pomyślnie wielkie i w znacznym stopniu nowe zadania w dziedzinie oświaty, trzeba będzie rozszerzyć sieć szkolenia nauczycieli i usprawnić prace organów oświaty ludowej. Przewiduje się zwiększenie budownictwa szkół miejskich i wiejskich w porównaniu z poprzednią pięciolatką w przybliżeniu o 70%.

W celu dalszego podniesienia socjalistycznego, wychowawczego znaczenia szkoły ogólnokształcącej i zapewnienia uczniom kończącym szkołę średnią warunków swobodnego wyboru zawodu, przewiduje się przystąpienie do wprowadzenia nauczania politechnicznego w szkole średniej i podjęcie kroków niezbędnych do przejścia do powszechnego nauczania politechnicznego.

Odpowiednio do zadań dalszego rozwoju gospodarki narodowej i budownictwa kulturalnego, należy zwiększyć w ciągu pięciu lat liczbę wszelkiego rodzaju specjalistów, kończących wyższe i średnie specjalne zakłady naukowe o 30 do 35 procent, w tej liczbie specjalistów z wyższym wykształceniem o przeszło 50 procent. Ilość specjalistów — absolwentów wyższych zakładów naukowych — dla najważniejszych gałęzi przemysłu, budownictwa i rolnictwa wzrośnie w 1955 roku, w porównaniu z rokiem 1950, w przybliżeniu dwukrotnie.

Wielką pomoc ze strony państwa otrzyma w nowej pięciolatce nauka radziecka, odgrywająca ważną rolę w zapewnieniu postępu technicznego w ZSRR i w rozwoju kultury socjalistycznej. Kadry naukowe i naukowo-pedagogiczne, przygotowane przez aspiranturę wyższych zakładów naukowych i instytucji naukowych, wzrosną, w porównaniu z poprzednią pięciolatką, w przybliżeniu dwukrotnie. Przewiduje się znaczne inwestycje na budowę instytutów naukowo-badawczych i wyższych zakładów naukowych. Dobiega końca budowa wspaniałego gmachu dla największego ośrodka naukowego i szkoleniowego — Moskiewskiego Uniwersytetu Państwowego.

Instytuty naukowo-badawcze i wyższe zakłady naukowe powinny podnieść na wyższy poziom pracę naukową, w większym stopniu wykorzystać siły naukowe w celu rozwiązania najważniejszych problemów rozwoju gospodarki narodowej i uogólnienia przodującego doświadczenia. Należy zapewnić szerokie stosowanie w praktyce odkryć naukowych, należy udzielać wszechstronnego poparcia uczonym w opracowywaniu problemów teoretycznych we wszystkich dziedzinach wiedzy i należy utrwalać więź nauki z produkcją.

Biorąc pod uwagę wzrastające dążenie dorosłej ludności do podniesienia poziomu swego wykształcenia, przewiduje się dalszy rozwój korespondencyjnych i wieczorowych wyższych i średnich specjalnych zakładów naukowych, jak również szkół ogólnokształcących dla nauczania pracujących obywateli bez odrywania ich od produkcji. Przewiduje się podjęcie w szerszym zakresie kroków dla dalszego podniesienia kwalifikacji robotników w przedsiębiorstwach.

W celu zaspokojenia wzrastających potrzeb gospodarki narodowej w dziedzinie wykwalifikowanych kadr, w szczególności w związku z dalszym wprowadzaniem przodującej techniki do produkcji, przewiduje się polepszenie jakości szkolenia młodych, wykwalifikowanych robotników w systemie państwowych rezerw pracy i szkolenie robotników w przedsiębiorstwach.

W celu lepszego zaspokojenia wzrastających potrzeb kulturalnych ludności, należy zapewnić w piątej pięciolatce dalszy rozwój kinematografii i telewizji, bibliotek, klubów, prasy. Trzeba rozszerzyć sieć kin i zwiększyć w ciągu pięciu lat ilość urządzeń kinowych w przybliżeniu o 25 procent oraz zwiększyć produkcję filmów, zwłaszcza kolorowych. Sieć masowych bibliotek zwiększy się w ciągu pięciu lat co najmniej o 30 procent, a klubów o 15 procent, przy czym praca ich w dziedzinie obsługi ludności ma być równocześnie usprawniona. Przewiduje się znaczny wzrost nakładu literatury pięknej i naukowej, podręczników, czasopism i dzienników, rozszerzenie przemysłu poligraficznego i polepszenie jakości prasy oraz szaty graficznej książek.

Stosownie do planowego rozwoju ochrony zdrowia, oświaty oraz instytucji naukowych i kulturalno-oświatowych, wysokość inwestycji na te cele wzrośnie w ciągu pięciu lat w przybliżeniu o 50 procent w porównaniu z poprzednią pięciolatką.

Oto najważniejsze zadania naszego planu pięcioletniego w dziedzinie gospodarki narodowej i podniesienia materialnego i kulturalnego poziomu życia mas pracujących. Świadczą one, że rozwój ekonomiki radzieckiej postępuje gigantycznymi zaiste krokami naprzód. Wiadomo, że pierwsze trzy pięciolatki stalinowskie, a ściślej mówiąc 13 lat budownictwa pokojowego, które poprzedziły Wielką Wojnę Narodową, były okresem olbrzymiego wzrostu produkcji. Charakteryzując ten okres, towarzysz Stalin wskazywał, że „takiego niebywałego wzrostu produkcji nie można uważać za zwykły rozwój kraju od zacofania do postępu. Był to skok, przy pomocy którego nasza ojczyzna przekształciła się z kraju zacofanego — w przodujący, z rolniczego — w przemysłowy".

Obecnie Związek Radziecki rozporządza jeszcze większymi możliwościami zwiększenia produkcji socjalistycznej. Jeśli porównamy zadania nowego planu pięcioletniego w zakresie wzrostu produkcji z faktycznymi wynikami rozwoju gospodarki narodowej w ciągu

Ciąg dalszy na 6 str.

Dyrektywy XIX Zjazdu Partii w sprawie piątego pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951–1955

Referat Przewodniczącego Państwowego Komitetu Planowania tow. M. Z. Saburowa

(Dokończenie z 5 str.

pierwszych trzech pięciolatek (trzynastu lat) zobaczymy, że piąta pięciolatka pod względem przyrostu produkcji w wielu najważniejszych gałęziach równa się sumie trzech przedwojennych pięciolatek, a w niektórych gałęziach nawet przewyższa tę sumę. Tak więc przewidziany w piątej pięciolatce przyrost produkcji surówki, ropy naftowej, energii elektrycznej, tkanin bawełnianych i innych niezmiernie ważnych produktów, znacznie przewyższa przyrost ich produkcji w trzech pięciolatkach przedwojennych łącznie — od 1927/28 do 1940 roku.

Nowa pięciolatka zapewnia dalszy rozwój ekonomiki i kultury wszystkich republik związkowych. Piąty plan pięcioletni jest nowym dobitnym wyrazem wzmacniającej się coraz bardziej przyjaźni między narodami Związku Radzieckiego, ich wspólnego dążenia do jednego celu — zbudowania społeczeństwa komunistycznego i wszechstronnego umocnienia potęgi ekonomicznej ZSRR, jako niewzruszonej podstawy rozkwitu wszystkich narodów naszej ojczyzny.

Przekonywającym przykładem ogromnej troski rządu radzieckiego o zaspokojenie potrzeb republik związkowych są m. in. zadania w zakresie rozwoju w ciągu piątej pięciolatki gospodarki i kultury Litewskiej SRR, Łotewskiej SRR i Estońskiej SRR.

Już w wyniku czwartej pięciolatki, produkcja przemysłowa w Litewskiej SRR, Łotewskiej SRR i Estońskiej SRR zwiększyła się w porównaniu z 1940 rokiem 2,8 raza, a w piątym pięcioleciu ma znów znacznie wzrosnąć. W nowym pięcioleciu następuje dalsze uprzemysłowienie tych republik. W związku z tym przewiduje się zwiększenie produkcji energii elektrycznej 2 — 2,5 raza, zbudowanie narwskiej elektrowni wodnej, ryskiej elektrowni cieplnej oraz podjęcie budowy elektrowni wodnej w Kaunas. Na bazie rozwoju przemysłu łupkowo-chemicznego zapewnia się zwiększenie w Estońskiej SRR produkcji gazu sztucznego 2 — 2,5 raza, sztucznego paliwa płynnego — o 80 procent, jak również zakończenie budowy i uruchomienie gazociągu Kochtla — Jarve — Tallin. Planuje się dalszy rozwój przemysłu budowy maszyn, budowy statków, turbin i obrabiarek w Litewskiej SRR; budowy maszyn elektrycznych, obrabiarek i statków — w Łotewskiej SRR, budowy statków i maszyn elektrycznych w Estońskiej SRR. Organizuje się produkcję superfosfatu w Estońskiej SRR. Przewiduje się zwiększenie połowów ryb w Litewskiej SRR w przybliżeniu 3,9 raza, w Łotewskiej SRR — o 80 procent, w Estońskiej SRR — o 85 procent oraz rozszerzenie w tych republikach czynnych już fabryk przetworów rybnych i budowę nowych.

W Litewskiej SRR, Łotewskiej SRR i Estońskiej SRR przewiduje się dalszy rozwój hodowli o wysokiej produktywności, zwłaszcza bydła mlecznego i trzody chlewnej. W republikach tych przeprowadzone zostaną prace nad osuszaniem bagien. Zwiększy się tam sieć ośrodków maszynowo-traktorowych, wyposażonych w traktory i maszyny rolnicze.

Mają być wykonane niezbędne prace nad przebudową linii kolejowych, nastąpić ma usprawnienie żeglugi i zwiększenie przewozów pasażerów i towarów, w dorzeczu rzek Niemna i Dźwiny. Przewidziane jest zbudowanie mostów na Niemnie w Kaunas i na Dźwinie w Rydze. Nowy plan pięciolatki zapewnia dalszy rozwój transportu morskiego i portów morskich w Litewskiej SRR, Łotewskiej SRR i Estońskiej SRR. Planuje się na znaczną skalę budowę i rekonstrukcję autostrad.

Nastąpić ma poważny rozwój służby zdrowia i kultury. W ciągu pięciolecia liczba łóżek szpitalnych w Litewskiej SRR zwiększy się w przybliżeniu o 40 procent, w Łotewskiej SRR — o 30 procent i w Estońskiej SRR — 30 procent.

Przewiduje się zwiększenie liczby nowych słuchaczy w instytutach pedagogicznych Litewskiej SRR—2,3 raza, w Łotewskiej SRR — o 90 procent i w Estońskiej SRR — o 60 procent.

Równie poważne zadania przewidziane są w dziedzinie rozwoju gospodarki i kultury innych republik związkowych.

Wykonanie nowego planu pięcioletniego nie może nastąpić samoczynnie, wymaga ono poważnych wysiłków, aktywnej i twórczej pracy robotników, chłopów i inteligencji. Wymaga ono zrealizowania ogromnego programu budownictwa inwestycyjnego. Budownictwo inwestycyjne było u nas zawsze i pozostaje nadal podstawowym środkiem rozwijania najważniejszych, zakrojonych na dalszą metę zadań gospodarczych, wysuwanych przez partię komunistyczną, niezwykle ważnym czynnikiem określającym tempo i kierunek rozwoju poszczególnych gałęzi gospodarki narodowej.

Ogólne rozmiary państwowego budownictwa inwestycyjnego w latach 1951—1955 mają być zwiększone w porównaniu z czwartą pięciolatką w przybliżeniu o 90 procent, przy czym kredyty na ten cel mają wzrosnąć o 60 procent. Różnica między rozmiarami budownictwa inwestycyjnego a wysokością kredytów przeznaczonych na ten cel — wyrównana będzie odpowiednim obniżeniem kosztów własnych budownictwa przez podniesienie wydajności pracy, zmniejszenie nakładów, obniżenie cen materiałów budowlanych i urządzeń.

Dla wykonania nakreślonego planu robót inwestycyjnych należy zmobilizować rezerwy wewnętrzne i źródła akumulacji we wszystkich ogniwach gospodarki narodowej. Pomyślne osiągnięcie tego celu zależy od wykonania zadań w zakresie zwiększenia wydajności pracy, obniżenia kosztów produkcji i obrotu, od umiejętnego gospodarowania, od zapewnienia prawdziwego reżimu oszczędności na każdym odcinku budownictwa gospodarczego.

Najważniejszym źródłem wzrostu produkcji socjalistycznej, obniżenia kosztów własnych i zwiększenia akumulacji jest podniesienie wydajności pracy. W ciągu pięciolecia wydajność pracy ma wzrosnąć w przemyśle w przybliżeniu o 50 procent, w budownictwie — o 55 procent i w rolnictwie — o 40 procent. Około 3/4 całego przyrostu produkcji przemysłowej w piątej pięciolatce uzyska się dzięki zwiększeniu wydajności pracy. Tak więc produkcja przemysłowa ma zwiększyć się w zasadzie dzięki podniesieniu wydajności pracy.

Podstawą takiego wzrostu wydajności pracy jest nieustanne polepszenie technicznego wyposażenia, stosowanie w produkcji osiągnięć przodującej nauki i techniki, jak również dalsze polepszenie sytuacji materialnej ludności oraz podnoszenie poziomu kulturalnego i technicznego mas pracujących.

W ciągu piątej pięciolatki doprowadzona zostanie w zasadzie do końca mechanizacja robót ciężkich i pracochłonnych, a ilość energii elektrycznej, przypadającej na jednego robotnika w przemyśle wzrośnie w roku 1955 w porównaniu z rokiem 1950 o 70 procent, zaś w porównaniu z rokiem 1940 — 2,6 raza. W produkcji socjalistycznej istnieją szczególnie sprzyjające warunki dla szerokiego rozwoju mechanizacji i elektryfikacji pracy. W ZSRR, gdzie nie ma bezrobocia, maszyny na równi z zaoszczędzaniem pracy społeczeństwu, zmniejszają wysiłek pracowników.

Wielkie znaczenie dla osiągnięcia wysokiej wydajności pracy ma szeroka popularyzacja doświadczeń najlepszych przedsiębiorstw i nowatorów produkcji w dziedzinie wykorzystania techniki, udoskonalenia technologii i stosowania przodujących metod organizacji produkcji. Konieczne jest rozwinięcie masowego ruchu wynalazców i racjonalizatorów wśród inżynierów, techników, robotników i kołchoźników w kierunku doskonalenia metod produkcji, podnoszenia wydajności pracy i obniżania kosztów własnych produkcji.

Systematyczne obniżanie kosztów własnych produkcji i hurtowych cen towarów przemysłowych jest tą właśnie drogą, na której powinien odbywać się rozwój przemysłu socjalistycznego. Obniżenie kosztów własnych produkcji świadczy w sposób najbardziej wymowny o jakości pracy przemysłu, o jego sukcesach w doskonaleniu techniki produkcji, w dziedzinie podnoszenia wydajności pracy i umocnienia zasad rozrachunku gospodarczego. Obniżenie kosztów własnych produkcji i kosztów obrotu stanowi podstawę dalszej obniżki cen detalicznych i hurtowych.

W ciągu pięciolecia przewiduje się obniżenie kosztów własnych produkcji przemysłowej w przybliżeniu o 25 procent, kosztów robót budowlanych co najmniej o 20 procent, kosztów własnych robót traktorowych w ośrodkach maszynowo-traktorowych o 25 procent, przewozów kolejowych o 15 procent i kosztów obrotu w handlu detalicznym o 23 procent.

Konieczne jest także znaczne zmniejszenie wydatków związanych z dostawami, przechowywaniem i zbytem artykułów rolniczych, jak również nakładów organizacji zbytu w przemyśle.

Ażeby wykonać zadania planu pięcioletniego w dziedzinie obniżenia kosztów produkcji i kosztów obrotu, konieczne jest obok podniesienia wydajności pracy, przestrzeganie jak najściślejszego reżimu oszczędności zasobów materiałowych w drodze likwidacji nadwyżek w zużywaniu materiałów i urządzeń, w drodze wzmożenia walki przeciwko brakoróbstwu, stosowania oszczędnościowych gatunków materiałów oraz w drodze szerokiego stosowania pełnowartościowych materiałów zastępczych i przodującej technologii produkcji. Należy również zapewnić znaczną obniżkę kosztów utrzymania aparatu administracyjnego w przedsiębiorstwach i instytucjach.

Szczególną uwagę należy poświęcić obniżeniu kosztów budownictwa. Koszty budownictwa, mimo znacznego wzrostu prac inwestycyjnych i wyposażenia budownictwa w przodującą technikę, wciąż jeszcze są wysokie. Trzeba doprowadzić do tego, ażeby budowa fabryk i zakładów przemysłowych, dróg i budynków mieszkalnych, szpitali i szkół kosztowała państwo z każdym rokiem coraz mniej.

Przewidziane obniżenie kosztów robót budowlanych powinno być osiągnięte drogą podniesienia wydajności pracy na bazie dalszej mechanizacji robót budowlanych i stosowania przemysłowych metod budownictwa, w drodze skrócenia terminów budowy przy jednoczesnym podniesieniu jakości robót, w drodze zmniejszenia nakładów oraz obniżenia cen materiałów budowlanych.

Kierownictwo gospodarcze przedsiębiorstw i budów powinno poświęcać znacznie więcej uwagi zagadnieniom gospodarczym i finansowym przedsiębiorstwa, powinno umiejętnie koordynować całą swą działalność w dziedzinie rozwoju techniki i organizacji produkcji z gospodarczymi i finansowymi wynikami pracy przedsiębiorstw.

Należy zwiększyć rolę organów finansowych w dziedzinie nieustannej kontroli gotówkowej nad tokiem produkcji i budownictwa, cyrkulacją towarów, akumulacją dóbr materialnych, nad finansowo-gospodarczą działalnością przedsiębiorstw i organów gospodarczych.

„Zło polega na tym — mówi Towarzysz Stalin — że nasi działacze gospodarczy i planiści, z nielicznymi wyjątkami, kiepsko znają działanie prawa wartości, nie studiują tego działania i nie umieją go uwzględniać w swych obliczeniach".

Organizacje partyjne, radzieckie, gospodarcze, związkowe i komsomolskie powinny mobilizować najszersze masy pracujące do wykonania i przekroczenia planu pięcioletniego, rozwinąć szeroko bolszewicką krytykę i samokrytykę niedociągnięć w pracy naszych organizacji w celu jak najszybszego usunięcia tych niedociągnięć i polepszenia całej naszej pracy. Trzeba wychowywać nasze kadry w duchu nieprzejednania wobec braków w organizacji produkcji, wobec wszelkich objawów niegospodarności i biurokratyzmu, w porę ujawniać i ze wszech miar popierać nowe przodujące i postępowe zjawiska w życiu gospodarczym.

Trzeba zapewnić jak najostrzejszą dyscyplinę państwową w dziedzinie wykonywania narodowych planów gospodarczych, kierując się przy tym wskazaniami Partii i Rządu, że wykonanie planu państwowego jest bezwzględnym obowiązkiem każdego przedsiębiorstwa. Plan państwowy powinien być wykonywany nie tylko jeśli chodzi o globalną produkcję, lecz również jeśli chodzi o rodzaj, asortyment i jakość wyrobów, wydajność pracy i koszty własne produkcji.

Realizacja zadań postawionych przez nowy plan pięcioletni wymaga polepszenia planowania gospodarki narodowej. Jednym z najważniejszych zadań planowania jest zapewnienie właściwej proporcji w rozwoju poszczególnych gałęzi przemysłu i gospodarki narodowej, ujawnienie i wykorzystanie wewnętrznych rezerw wzrostu produkcji.

Pomyślne wykonanie piątego planu pięcioletniego umożliwi znaczne zwiększenie rezerw. Dyrektywy w sprawie planu pięcioletniego przewidują dwukrotnie zwiększenie, w ciągu pięciolecia, państwowych rezerw materiałowych i żywnościowych, które mogą zabezpieczyć kraj przed wszelkimi ewentualnościami.

TOWARZYSZE!

Wykonanie nowego planu pięcioletniego będzie wielkim krokiem naprzód na drodze rozwoju od socjalizmu do komunizmu.

Stalinowskie plany pięcioletnie miały zawsze niezwykle doniosłe znaczenie międzynarodowe. Charakteryzując wyniki pierwszej pięciolatki, Towarzysz Stalin podkreślał, „żaden krok na drodze budownictwa gospodarczego w naszym kraju nie wywoływał takiego oddźwięku wśród najróżnorodniejszych warstw krajów kapitalistycznych Europy, Ameryki, Azji, jak sprawa planu pięcioletniego, jego rozwoju, jego realizacji".

Nasze plany pięcioletnie demonstrują przed całym światem wielką żywotną siłę socjalizmu, bezwzględną wyższość socjalistycznego systemu gospodarki nad systemem kapitalistycznym. W nowym planie pięcioletnim, który przewiduje wielki wzrost produkcji i postęp techniczny we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej, dalszy rozwój dobrobytu i kultury narodu radzieckiego, znajdują dobitny wyraz wymogi podstawowego, ekonomicznego prawa socjalizmu i prawa planowego rozwoju gospodarki narodowej. Istotne cechy i wymogi podstawowego ekonomicznego prawa socjalizmu, jak uczy Towarzysz Stalin, polegają na zapewnieniu maksymalnego zaspokojenia stale rosnących materialnych i kulturalnych potrzeb całego społeczeństwa, w drodze nieprzerwanego wzrostu i doskonalenia produkcji socjalistycznej na bazie najwyższej techniki.

Pięcioletni plan Związku Radzieckiego — to plan pokojowego budownictwa gospodarczego i kulturalnego. Jego wykonanie będzie nowym wielkim wkładem w dzieło utrwalenia pokoju na całym świecie. Pokojowa polityka rządu radzieckiego, która znalazła swe ucieleśnienie w nowym planie pięcioletnim, zakłada możliwość pokojowego współistnienia systemu socjalistycznego i systemu kapitalistycznego, wyraża ożywiającą cały naród radziecki niezłomną wolę pokoju i całkowicie odpowiada żywotnym interesom mas pracujących wszystkich krajów.

Nowy plan pięcioletni będzie sprzyjał dalszemu utrwaleniu i rozszerzeniu współpracy gospodarczej i braterskiej przyjaźni między Związkiem Radzieckim i krajami demokracji ludowej oraz rozwojowi stosunków gospodarczych ze wszystkimi krajami pragnącymi rozwoju wymiany handlowej na zasadach równouprawnienia i wzajemnych korzyści.

Nowy plan pięcioletni podnosi międzynarodowy autorytet Związku Radzieckiego. Miliony ludzi we wszystkich krajach przekonują się coraz bardziej o wyższości socjalistycznego ustroju społecznego, radzieckiej polityki pokoju i rozwoju przyjaznych stosunków między narodami.

Opublikowanie projektu dyrektyw XIX Zjazdu partii w sprawie piątego planu pięcioletniego wywołało ogromne zainteresowanie i żywy oddźwięk we wszystkich bez wyjątku krajach. Masy pracujące całego świata gorąco witają nową pięciolatkę stalinowską, pięciolatkę pokojowego budownictwa i dalszego rozwoju dobrobytu narodu.

W ZSRR projekt dyrektyw w sprawie piątego planu pięcioletniego spotkał się z powszechną aprobatą organizacji partyjnych, klasy robotniczej, chłopów i inteligencji. Masy pracujące Związku Radzieckiego, natchnione programem dalszego szybkiego rozwoju socjalistycznej ekonomiki i kultury na drodze do komunizmu, powitały Zjazd partii wspaniałymi osiągnięciami produkcyjnymi. W ciągu 9 miesięcy 1952 r., globalna produkcja przemysłu ZSRR wzrosła o 12,5 procent a w porównaniu z odpowiednim okresem roku ubiegłego, wysokość inwestycji w gospodarce narodowej—o 15 procent, a przeciętny załadunek wagonów kolejowych na dobę—o 10 procent. Zebrano obfite plony zbóż, dobiega końca sprzęt bogatych zbiorów roślin przemysłowych, jarzyn i ziemniaków.

Dyskutując nad projektem dyrektyw w sprawie planu pięcioletniego, organizacje partyjne oraz poszczególni członkowie partii i towarzysze bezpartyjni wystąpili z wieloma uwagami i uzupełnieniami. Przytłaczająca większość tych uwag konkretyzuje projekt dyrektyw odpowiednio do zadań i specyfiki rozwoju gospodarki tego czy innego obwodu, kraju, republiki lub odnośnie poszczególnych gałęzi gospodarki narodowej.

Proponuje się zwiększanie produkcji tej lub innej gałęzi przemysłu, ściślejsze sprecyzowanie zadań w dziedzinie rozwoju rolnictwa i transportu, budowę przedsiębiorstw przemysłowych, elektrowni, linii kolejowych i autostrad, potrzebnych danemu obwodowi, krajowi, republice.

I tak, towarzysze ukraińscy stawiali sprawę budowy flotacyjnych fabryk węgla, cieplownii w Zaporożu; leningradczycy proponują budowę elektrowni wodnej; proponuje się zbudowanie nowych linii przesyłowych i podstacji w Krzywym Rogu, elektrowni wodnej na rzece Dźwinie itd.

Poważna ilość propozycji zmierza do bardziej ścisłego określenia zadań w dziedzinie wprowadzania nowej techniki, mechanizacji pracochłonnych robót. Bardzo wiele propozycji zmierza do polepszenia organizacji pracy, szkolenia kadr, polepszenia pracy instytucji kulturalnych i naukowych, instytucji leczniczych.

Wszystkie wymienione propozycje przepojone są troską o wykonanie i przekroczenie piątej pięciolatki, odzwierciedlają ogromne doświadczenie nagromadzone przez organizacje partyjne w dziedzinie budownictwa gospodarczego, wzrost naszych kadr i mają wielkie znaczenie dla planu pięcioletniego.

Wobec tego, że dyrektywy w sprawie planu pięcioletniego powinny wytyczać gospodarce narodowej jedynie główne zadania i nie mogą zawierać szczegółów, wszystkie liczne propozycje organizacji partyjnych, poszczególnych komunistów i towarzyszy bezpartyjnych, konkretyzujące projekt dyrektyw, należałoby rozpatrzyć i wykorzystać przy opracowaniu, na podstawie dyrektyw XIX Zjazdu, planu pięcioletniego.

Jednakże przy ostatecznej redakcji projektu dyrektyw, wskazane było by przyjąć pewne poprawki. W szczególności w dziedzinie przemysłu należałoby położyć nacisk na rozwój automatyzacji w przemyśle budowy maszyn, w dziedzinie gospodarki rolnej—na rozwój jedwabnictwa i pszczelarstwa, w dziedzinie łączności—na rozwój radiofonizacji w dziedzinie pracy—na podjęcie kroków w kierunku dalszej poprawy ochrony pracy i jej warunków sanitarnych.

W krajach demokracji ludowej projekt dyrektyw w sprawie piątego planu pięcioletniego wywołał również wzrost aktywności politycznej i produkcyjnej mas pracujących i pogłębił zainteresowanie radzieckim budownictwem gospodarczym, które stanowi wzór dla wszystkich narodów kroczących drogą socjalizmu i demokracji. Masy pracujące krajów demokratycznych powitały z zadowoleniem pięcioletni plan dalszego rozwoju potęgi gospodarczej ZSRR. Widzą one w nim niezawodną gwarancję pokoju na całym świecie i realną przesłankę dalszego utrwalenia i rozszerzenia stosunków gospodarczych między ZSRR i krajami demokracji. Dla uczczenia XIX Zjazdu partii robotnicy i chłopi krajów demokracji ludowej podjęli zobowiązania w dziedzinie wykonania i przekroczenia swych planów pięcioletnich.

Na masach pracujących krajów kapitalistycznych, na które spada coraz więcej ciężarów w związku ze wzmagającą się militaryzacją gospodarki kapitalistycznej, olbrzymie wrażenie wywarł przewidziany przez pięciolatkę program dalszego wzrostu poziomu życia narodu. Przekonują się one z każdym dniem coraz bardziej, że tylko w warunkach socjalizmu możliwa jest pokojowa praca i dobrobyt całego społeczeństwa.

Wszystkie gazety burżuazyjne poświęcają wiele uwagi nowej pięciolatce radzieckiej. Jest rzeczą znamienną, że— jeśli do poprzednich pięciolatek prasa burżuazyjna odnosiła się z reguły sceptycznie i wielu polityków burżuazyjnych uważało nawet czwartą pięciolatkę za niewykonalną, bez pożyczek amerykańskich,—to obecnie wobec niewątpliwych sukcesów w wykonaniu planów radzieckich, burżuazyjna opinia publiczna nie uważa już tego pięcioletniego planu za nierealny. Piąta pięciolatka stała się nowym wymownym potwierdzeniem pokojowej polityki rządu radzieckiego i zadała poważny cios podżegaczom wojennym. Dlatego właśnie reakcyjne dzienniki burżuazyjne obrzucają projekt dyrektyw w sprawie piątego planu pięcioletniego stekiem kłamstw i oszczerstw, usiłując ukryć przed narodami pokojowy charakter pięciolatki i przypisać jej nieistniejące agresywne cele i zadania.

(Ciąg dalszy na 7 str.)

PIOTR CEMBRZYŃSKI
I sekretarz Komitetu Powiatowego PZPR w Bytowie

Bytowska organizacja partyjna w walce o plan

24 września br. powiat Bytów pierwszy w województwie, a trzeci w kraju po powiatach Zawiercie i Chrzanów, wykonał roczny plan skupu zboża w 60.3 procentach. Tym samym powiat nasz został zwolniony od miarek i odzypów.

Powiat Bytów jest najmniejszym powiatem województwa. Możnaby sądzić, że to stało się jedną z przyczyn naszego sukcesu. Tak jednak nie jest. Rejon bytowski, przez wiele wieków oderwany od Polski, stanowił dla junkrów pruskich i dla hitlerowców, zaplecze gospodarcze bezwzględnie eksploatowane. Zamieszkiwała go ludność kaszubska, ze wszystkich sił opierająca się krwawym próbom wynarodowienia. Dlatego to właśnie junkrzy pruscy i hitlerowcy celowo utrzymywali ją w ciemnocie i zacofaniu. W rezultacie powiat bytowski został doprowadzony do opłakanego stanu gospodarczego.

Dopiero władza ludowa elektryfikuje kaszubskie wioski i podnosi ich poziom kultury rolnej.

Powiat bytowski mimo swojego niewielkiego obszaru, jest z wymienionych powyżej i z wielu innych względów, powiatem ciężkim. Trudności w akcji skupu zboża i w innych państwowych akcjach gospodarczych mieliśmy również w latach ubiegłych. W bieżącym roku w pracy naszej szeroko wykorzystaliśmy złe i dobre doświadczenia tych lat, a zwłaszcza doświadczenia ubiegłego roku, kiedy to powiat nasz uzyskał zwolnienie od miarek i odsypów dopiero 9 grudnia.

W roku bieżącym organizacja bytowska w należytym stopniu poczuła się odpowiedzialną za polityczne kierownictwo akcją skupu i nie zaniedbała żadnych możliwości pracy masowo-politycznej. To właśnie stało się główną przyczyną naszych osiągnięć.

31 sierpnia br. odbyło się plenarne posiedzenie Komitetu Powiatowego, poświęcone zadaniom organizacji partyjnych w realizacji planów skupu zboża i innych zobowiązań wsi wobec państwa. Plenum to gruntownie przeanalizowało sytuację naszego powiatu w realizacji planów skupu i uzbroiło całą organizację partyjną do walki o plan. Członkowie Komitetu Powiatowego — chłopi, podejmowali zobowiązania wykonania z nadwyżką planu dostaw państwowych. Wymownym przykładem tej postawy było wystąpienie na plenum tow. **Marii Piechowskiej** — członka organizacji partyjnej z gromady **Grzmiąca**, która zobowiązała się zrealizować swój plan sprzedaży zboża państwu w 200 procentach. Tow. Piechowska zobowiązanie swoje wykonała w ciągu jednego tygodnia.

Od dnia plenum sprawa planowego skupu zboża nie schodziła z porządku obrad egzekutywy, która kolektywnie kierowała akcją. Ponadto każdy z członków egzekutywy zobowiązał się do stałej opieki nad jedną gminą. Komitety Gminne, które w walce o plan stanowiły punkt węzłowy, analizowały przebieg skupu na swoich cotygodniowych posiedzeniach. Podstawowe organizacje partyjne odbyły podczas akcji po kilka zebrań poświęconych wyłącznie sprawie skupu, omawiając kolejno instrukcję KC w sprawie zadań organizacji partyjnych w realizacji obowiązkowych dostaw, przeniesienie uchwały KW w sprawie Sieciemina, kontrolę realizacji zobowiązań przez gromadę i przez członków partii, i in. To zmobilizowało nie tylko członków partii, którzy już do dnia 20 września br. wywiązali się z planowego skupu zboża, ale również szerokie rzesze bezpartyjnych chłopów.

Komitet Powiatowy zwrócił szczególną uwagę na gromady, zamieszkałe przez Kaszubów. Warto zaznaczyć, że gromada **Rekowo**, która pierwsza w powiecie wywiązała się z planu skupu zboża, składa się właśnie z ludności miejscowej, kaszubskiej. Dużo pracy włożył tu również sekretarz podstawowej organizacji partyjnej w tej gromadzie, tow. **Augustyn Lipiński**, sam również rdzenny mieszkaniec tej gromady.

W pracy naszej sięgnęliśmy do bogatszych form pracy masowo-politycznej, takich jak współzawodnictwo, którym zostały objęte wszystkie gromady. Wiele dały nam również masowe zobowiązania indywidualnych chłopów. Zawieranie umów o współzawodnictwie pomiędzy gromadami umożliwiło nam systematyczną kontrolę ich wykonania. Rezultaty tej pracy nie dały na siebie długo czekać. **W wyniku prawidłowo prowadzonego współzawodnictwa, w którym przodowali członkowie partii, chłopi z gminy Niezabyszewo wykonali jako pierwsi swój miesięczny wrześniowy plan skupu zboża i żywca w 100 procentach.**

Za przykładem Niezabyszewa poszły dalsze gminy, Tuchomie, Studzienice, Bożytuchom i Ugoszcz, gdzie aktywną postawę wykazali członkowie partii, tow. tow. **Piotr Wereszczyński** z gromady Żukówko, **Ignacy Sieprawski** z gromady Pomysk Wielki, **Franciszek Zyngier** z gromady Łąki i wielu innych. Poważną pomoc w akcji współzawodnictwa pomiędzy gromadami dawały nam **gromadzkie trójki kontrolne**, które sprawdzały formy pracy organizacyjnej i propagandowej. Kontrolowały one bardzo dokładnie proces wykonania planu, do tego stopnia, że w wielu wypadkach poddawały badaniu nie tylko kwity ale i zboże w magazynach.

Jednocześnie z aktywizacją pracującego chłopstwa, które **przychylnie**, a w niektórych wypadkach nawet **entuzjastycznie** przyjęło nakreślony plan realizacji dostaw dla państwa, **organizowaliśmy zbiorowe odstawy** pod hasłem: **„Pierwsze zboże dla państwa!"**.

Z doświadczeń ubiegłego roku wyciągnęliśmy wniosek, że o sprawnym przebiegu skupu decydują **rady narodowe**, szczególnie na szczeblu gminnym. Dlatego też bytowska organizacja partyjna największą uwagę poświęciła pełnemu **zaktywizowaniu** aparatu rad narodowych. Rady narodowe ustaliły plany działania i rozstawiły swój aktyw, koncentrując go na najsłabszych odcinkach. Rady narodowe zwróciły mocną uwagę na to, aby z zadań planowego skupu żywca wywiązywali się również **w pierwszym rzędzie** członkowie rad narodowych, którzy swym przykładem podciągnęliby resztę bezpartyjnych chłopów. Chodziło również o aktywizację naszych sołtysów.

Praca polityczna z sołtysami, częste zbieranie ich na narady i konferencje, dała nam dobre wyniki. Uzyskaliśmy kilkunastu dobrych, przodujących sołtysów, aktywnych w pracy nad realizacją planów skupu. Tak np. sołtys **Juliusz Lis** z gromady **Mydlita** gmina **Jasień** sam pierwszy wywiązał się z obowiązkowych dostaw zboża, żywca i mleka. Sołtys **Teodor Szulta** z gromady **Krosnowo** gmina **Bożytuchom** w 100 procentach zrealizował swoje obowiązki i pociągnął swoim przykładem wszystkich innych chłopów. Dzięki pracy sołtysa **Bolesława Zabrockiego** z **Niedarzyna**, cała gromada wywiązała się w 100 procentach w skupie zboża. Do przodujących sołtysów należą również tacy jak z gminy **Ugoszcz** — **Jan Wiczkowski**, sołtys gromady **Rabacino; Antoni Główczewski**, sołtys gromady **Ząbinowice**, z gminy **Studzienice; Piotr Kowalewski**, sołtys gromady **Osława — Dąbrowa; Lucjan Korzeczkowski**, sołtys gromady **Połczyno** i **Leon Rudnik**, sołtys gromady **Czarna — Dąbrowa**, z gminy **Tuchomie; Henryk Budanowski**, sołtys gromady **Tuchomko; Jan Rekowski**, sołtys gromady **Masłowice; Leon Jutrzenka**, sołtys gromady **Ciemno**, z gminy **Pomysk — Wielki; Franciszek Treder**, sołtys gromady **Pomysk Wielki** i **Jan Zander**, sołtys gromady **Żukówko**.

Mimo naszej tak zorganizowanej pracy, która w rezultacie przyniosła poważne osiągnięcia, nie ustrzegliśmy się błędów i niedociągnięć. Tak np. jednym z głównych było to, że na fali aktywizacji politycznej, w wyniku pracy masowej z chłopami, wzbogaciliśmy partię zaledwie o 16-tu przodujących chłopów, mimo iż w naszym powiecie 190 chłopów zostało odznaczonych i wyróżnionych. Nie doceniliśmy również w pełni nasilenia ataku wroga na spółdzielnie produkcyjne: nasz wkład pracy masowo-politycznej w spółdzielnie okazał się za mały w stosunku do potrzeb, w rezultacie czego spółdzielnie produkcyjne przełamały swoje trudności szczególnie na odcinku omłotów, stosunkowo dosyć późno.

Mamy ambicję wykonania wszystkich obowiązków wobec państwa jeszcze przed dniem wyborów. Jesteśmy w stanie tego dokonać. Jeszcze bardziej będziemy mobilizować wszystkich chłopów-patriotów, zaostrzymy naszą walkę z wrogiem klasowym, doprowadzimy do tego, że każdy członek partii będzie przodował w akcjach skupu, że każdy będzie przodował w akcji wyborczej, aby ludność powiatu bytowskiego w całości poszła do urn wyborczych oddać swoje głosy na pokój, dobrobyt i socjalizm.

Wytrwale będziemy bronić naszych wielkich zdobyczy

Władysław Wawrzyniak spotkał się z wyborcami

— W imieniu Obwodowego Komitetu Frontu Narodowego — mówi ob. Malicki — witam przybyłego do naszej gromady Kępice ob. **Władysława Wawrzyniaka**, wysuniętego przez nas jako kandydata na zastępcę posła do Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Jest on synem prostego wyrobnika. Od najmłodszych lat musiał ciężko harować w obszarniczych majątkach. Jako żołnierz Armii Kościuszkowskiej walczył o wyzwolenie narodowe i społeczne. Po wyzwoleniu, ofiarną pracą w walce o pokój i socjalizm zdobył sobie zaufanie mas chłopskich i robotniczych naszego okręgu...

Zagajenie ob. Malickiego przerywane jest nieustannie oklaskami i okrzykami. Chłopi, robotnicy oraz młodzież gromady Kępice w powiecie miasteckim, tłumnie przybyli na spotkanie ze swym kandydatem na zastępcę posła.

Wzruszający jest moment, gdy do stołu prezydialnego zbliżają się delegacje dzieci ze szkoły podstawowej, młodzieży z Technikum Leśnego z Warcina, Koła Gospodyń i inne.

Wawrzyniak z miłością spogląda na dzieci i młodzież i mimowoli przychodzi mu na myśl własne, smutne dzieciństwo, które w obszarniczej Polsce nie znało nauki i zabaw, a tylko ciężką pracę. To też gdy zabiera głos, jest mocno wzruszony. Opowiada o swoim życiu w okresie międzywojennym, o nędzy i poniewierce, o walce z hitlerowskim najeźdźcą, o tym, jak od władzy ludowej otrzymał ziemię, budynki i maszyny i dzięki stałej opiece i pomocy państwa szybko zagospodarował się. Mówi o tym, jak wywiązuje się ze swych obowiązków, jak pracuje społecznie, uświadamia i nakłania innych chłopów do terminowego wykonywania obowiązkowych dostaw.

— Czy za czasów sanacyjnych — mówi — było możliwe, ażeby prosty chłop, czy robotnik mógł kandydować do Sejmu? Zasiadali w nim kapitaliści i obszarnicy, których przepędziliśmy, ale którzy chcą powrócić znowu do władzy. Nie dopuścimy do tego! Tak jak kiedyś walczyliśmy bronią o wolność i niepodległość, tak teraz walczymy i walczyć będziemy pracą naszą o utrwalenie władzy robotniczo-chłopskiej i naszych wszystkich zdobyczy.

Wielu zebranych interesowały wrażenia Wawrzyniaka z wycieczki do Związku Radzieckiego. Długo więc odpowiadał na różne pytania, opowiadał o bogactwie kołchozów i dobrobycie kołchoźników, o organizacji pracy w kołchozach, o olbrzymiej mechanizacji, urządzeniach socjalnych, życiu dzieci i kobiet, o wspaniałych budowlach komunizmu. Odpowiedzi przerywane były burzliwymi oklaskami i okrzykami na cześć Związku Radzieckiego, Chorążego Światowego Obozu Pokoju Generalissimusa Stalina, na cześć odbywającego się XIX Zjazdu WKP(b). Daleko, na krańce wsi, dochodziło głośne skandowanie zebranych: **Stalin! Stalin! WKP(b)! WKP(b)!**

— **My młodzi** — powiedział w dyskusji ob. Lewandowski — **po raz pierwszy w swym życiu pójdziemy do urn wyborczych. Będziemy głosowali za ludźmi, wysuniętymi na kandydatów przez lud pracujący, za ludźmi, którzy ofiarnie pracowali i będą pracowali dla ludu. I dlatego też odwdzięczając się za to ich życie pełne walki i pracy, przyrzekamy jeszcze lepiej uczyć się, a w przyszłości sumiennie wykonywać wszystkie nasze obowiązki zawodowe. Oddamy wszyscy swoje głosy za kandydatami Frontu Narodowego, za takimi kandydatami, jak obecny tu na sali Wawrzyniak!**

— **Wierzymy, że ob. Wawrzyniak nie zawiedzie pokładanego w nim zaufania — stwierdził ob. Paul. Będzie nieustraszonym w walce z wrogami ludu, uczciwie i rozważnie będzie rozstrzygał wszystkie sprawy dla dobra naszej Ludowej Ojczyzny i mas pracujących. Bo któż lepiej potrafi ocenić trudności i bolączki i usuwać je, jak ten, który doznał w życiu tyle krzywd, co Wawrzyniak? Nasz kandydat nie mówił może wiele o Programie Wyborczym, ale z przemówienia jego przebijała głęboka miłość do Ojczyzny. I właśnie ta miłość jest jego wielkim programem.**

Zabierają głos inni dyskutanci. Stwierdzają, że zjednoczeni we Froncie Narodowym pójdą do urn wyborczych z czystym sumieniem, że do uroczystego dnia 26 października wywiążą się ze wszystkich obowiązków wobec państwa.

Zebranie zbliża się ku końcowi. Ob. Wawrzyniak jeszcze raz zabiera głos. Przyrzeka, że nie będzie szczędził sił i wysiłków, ażeby jak najlepiej wykonywać trudne i odpowiedzialne zadania dla dobra Ojczyzny i ludu.

Spotkanie zakończone zostało występami artystycznymi, w wykonaniu dzieci ze szkoły podstawowej oraz młodzieży z Technikum Leśnego w Warcinie.

(r).

Referat Przewodniczącego Państwowego Komitetu Planowania tow. M. Z. Saburowa

(Dokończenie z 6 str.)

Towarzysz Stalin wyjaśnił już, że niesposób rozwijać przemysłu cywilnego, prowadzić gigantycznego budownictwa cywilnego i obniżać systematycznie cen towarów masowego spożycia, a zarazem mnożyć siły zbrojne i rozwijać przemysł wojenny. Kłamstwa na temat rzekomych agresywnych zamiarów Związku Radzieckiego, rozpowszechniane są po to, ażeby wprowadzić w błąd masy pracujące krajów kapitalistycznych, narzucić im to kłamstwo o ZSRR i drogą oszustwa wciągnąć je do nowej wojny światowej, organizowanej przez reakcyjne koła Stanów Zjednoczonych. Jednakże systematyczny wzrost dobrobytu mas pracujących i rozwój pokojowych gałęzi gospodarki narodowej i kultury w ZSRR oraz pogarszająca się stale sytuacja mas pracujących i rozwój militaryzmu w krajach kapitalistycznych rozbijają to ordynarne kłamstwo burżuazyjnej propagandy.

TOWARZYSZE!

Promotorem nowego pięcioletniego, tak samo jak poprzednich planów pięcioletnich, jest nasz Wódz i Nauczyciel, Towarzysz Stalin! (oklaski).

Przed Zjazdem ogłoszona została nowa praca Towarzysza Stalina „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR", która uzbraja naszą partię w wiedzę o prawach ekonomicznych socjalizmu, w teorię zbudowania komunizmu w ZSRR, w wiedzę o naukowych zasadach planowania gospodarki narodowej.

Plan pięcioletni, opracowany w myśl wytycznych Partii i Rządu, ludzie radzieccy witają nowym potężnym zrywem aktywności produkcyjnej i powszechnego współzawodnictwa socjalistycznego—o zwycięstwo piątej Stalinowskiej Pięciolatki.

Ludzie radzieccy nie będą szczędzili sił, ażeby zapewnić pomyślne wykonanie i przekroczenie nowego planu pięcioletniego. Ściśle zespolony wokół partii komunistycznej, wokół swego ukochanego Wodza i Nauczyciela Wielkiego Stalina, naród radziecki kroczy zdecydowanie naprzód do komunizmu (długotrwałe oklaski).

Program Frontu Narodowego — to zadanie dla każdego Polaka

Kandydat na posła Tadeusz Jańczyk wśród wyborców

Salę Szkoły Podstawowej Nr. 5 w Koszalinie przystrojono zielenią. Stół prezydialny tonie w kwiatach. Chociaż wszystkie miejsca siedzące są zajęte, z ulicy wciąż napływają nowi ludzie. Przychodzą robotnicy i robotnice z pobliskiej Koszarni, z Koszalińskiej Fabryki Mebli, matki z dziećmi na rękach, roześmiana i wesoła młodzież szkolna.

W chwili, gdy kandydat na posła, prezes CRS „Samopomoc Chłopska" w Warszawie **Tadeusz Jańczyk** wchodzi na salę, zrywa się burza oklasków.

• • •

Ludzie nie znają tu jeden drugiego. Są z różnych dzielnic Koszalina, pracują w różnych zakładach. Ale w ich wypowiedziach, gdy zabierali głos z trybuny, gdy witali kandydata, gdy słuchali w skupieniu wspaniałych perspektyw Programu Wyborczego—wyczuć można było nierozerwalną więź łączącą ich wszystkich, więź ludzi zjednoczonych we Froncie Narodowym, kochających Ojczyznę i pragnących jej rozwoju.

Wacław Soroczyński, robotnik Powiatowego Przedsiębiorstwa Budowlanego w Koszalinie, zabrał głos dlatego, żeby —jak później powiedział— wyrazić to, co radością rozpiera mu serce, by powiedzieć, że czuje się współgospodarzem kraju, że z radością pracuje dla jego rozkwitu.

—Ja jestem z tej Polski— mówił—którą kapitaliści nazywali Polską „B". 2 oddziały szkoły powszechnej tylko skończyłem, a jak miałem 12 lat musiałem iść pracować na wyzyskiwaczy. Dziś jestem już stary, ale pracuję z radością, czuję się młody. Mam 6 - cioro dzieci—wszystkie uczą się lub pracują. Dawniej Polska była dla mnie macochą—dziś jest najprawdziwszą, kochającą matką...

Za Soroczyńskim wstawali inni. Mówili, kto przed wojną był w Sejmie—wyzyskiwacz, obszarnik, kapitalista. Wskazywali, że nasi kandydaci do Sejmu wyszli z narodu robotników i chłopów, że są kandydatami narodu.

„Gdy miałem 15 lat- wspominał **Józef Łopek**, robotnik Centrali Odpadków Użytkowych—wraz z ojcem wyemigrowałem do Francji, bo w Polsce nie było dla nas pracy i chleba. We Francji 7 lat pracowałem, bez urlopu, w kopalniach węgla, w ciężkich warunkach. Pomyślcie—7 lat, bez odpoczynku pracowałem i do Polski wróciłem nędzarzem. Polska Ludowa dała mi to czego całe życie pragnąłem, dała mi pracę i szczęśliwą przyszłość dla mych dzieci, wróciła mi zdrowie.

„Imperialiści zza oceanu— mówił pracownik „Domu Książki" w Koszalinie Ob. **Antoni Kocieniewski**—mówią, że wybory u nas są „niedemokratyczne", bo mamy jedną listę. U nas jedna lista, ale jest na niej **Cieloch**—przodownik pracy, robotnik, jest **Pingielski**— przodujący chłop, **Kulińska**— organizatorka spółdzielni produkcyjnej, jest **Elczewski**—działacz społeczny i inni. To nasi ludzie—tacy jak my robotnicy, chłopi, inteligenci, którzy przodują w budowaniu socjalizmu. I kogoż by chciał „Głos Ameryki" widzieć na drugiej liście? Zdrajca Mikołajczyka lub Andersa, obszarnika, spekulanta lub kapitalistę? Otóż dlatego niby według nich wybory są u nas „niedemokratyczne". A my mówimy jasno — **u nas rządzi lud pracujący i lud pracujący wysuwa kandydatów spośród siebie. Na cóż więc nam druga lista?"**

Sala grzmi oklaskami. Ktoś wznosi okrzyk.— **Pierwszy kandydat narodu Towarzysz Bolesław Bierut — niech żyje!"**

Mówi kandydat na posła **Tadeusz Jańczyk**. Głos ma spokojny, mówi jasno i przekonywująco. Mówi o swym życiu. Sala słucha w skupieniu, żeby nic nie uronić.

Tadeusz Jańczyk—jest synem chłopa. Urodził się we wsi Kowaty na Białostocczyźnie. Już od wczesnych lat musiał zarabiać na swe utrzymanie. Mimo ciężkich warunków życia, nie rezygnuje z myśli o nauce. Ponieważ akademicka uczelnia jest dla niego niedostępna, zapisuje się na Wolną Wszechnicę Polską. Wstępuje w r. 1933 do Ligi Obrony Praw Człowieka i Obywatela, która skupiała postępową inteligencję, miała charakter antyfaszystowski i antyrasistowski. Przez okres okupacji pracował w spółdzielczości. Po wyzwoleniu wstępuje do Polskiej Partii Robotniczej. Jest prezesem Powszechnej Spółdzielni Spożywców w Łodzi a potem prezesem CRS „Samopomoc Chłopska" w Warszawie.

Tadeusz Jańczyk mówi o Programie Wyborczym Frontu Narodowego. Roztacza przed słuchaczami wspaniałą wizję socjalistycznej Polski. Polski wielkiego przemysłu i zmechanizowanego, socjalistycznego rolnictwa—radosnej i szczęśliwej Ojczyzny ludzi pracy.

„Realizacja Programu—mówi Tadeusz Jańczyk—to zadanie nie tylko dla przyszłego Sejmu, ale to zadanie dla każdego Polaka, który szczerze miłuje swą Ojczyznę i pragnie pokoju. I dlatego jest tylko jedna droga—pójść wspólnie we Froncie Narodowym do wyborów—kończy mocno—zamanifestować swą gotowość realizacji Programu, swą wolę zbudowania silnej, szczęśliwej socjalistycznej Ojczyzny!"

Sala huczy oklaskami, rozlegają się okrzyki: „Niech żyje nasz ukochany Wódz—Bolesław Bierut, niech żyje Front Narodowy!"

Stale wzrasta produkcja przetworów owocowo-warzywnych

Przemysł owocowo-warzywny przygotował na okres zimowy urozmaicony asortyment przetworów. Obok różnego rodzaju kompotów, dżemów, marmolad i soków, w sezonie zimowym ukażą się w sprzedaży duże ilości mrożonych truskawek w cukrze. Posiadają one tę samą wartość odżywczą oraz barwę, smak i aromat, co świeży owoc.

Wyprodukowano również duże ilości nowego rodzaju konserw warzywnych, jak bakłażany, pieprz turecki, kabaczki i pomidory faszerowane.

Rozszerzony również został asortyment soków pitnych o nowe odżywcze soki witaminowe z marchwi, pomidorów i kwaszonej kapusty. Nowym artykułem, jaki ukaże się w sprzedaży będą również kwaszone i konserwowane zielone pomidory.

„Wczoraj, dziś i jutro"

Wystawa obrazująca osiągnięcia pow. sławneńskiego

„Wczoraj dziś i jutro" — tak nazwano wystawę obrazującą osiągnięcia powiatu Sławno, zorganizowaną z inicjatywy Komitetu Frontu Narodowego.

Wczoraj — to okupacja hitlerowska, wczoraj — to rządy kapitalistów i obszarników, ciężkie życie chłopa, bezrobocie, analfabetyzm, słaby rozwój przemysłu i rolnictwa i inne atrybuty obszarniczo-kapitalistycznej władzy.

Dziś — to szybki rozwój całego powiatu, walka o likwidację wieloletnich zaniedbań, szybka odbudowa i rozbudowa Ziem Odzyskanych.

Jutro — to piękna perspektywa dalszego rozwoju wytyczona przez Program Wyborczy Frontu Narodowego.

Chociaż wystawa urządzona jest skromnie — wszystkie plansze i makiety oraz wiele eksponatów wykonane zostało sposobem gospodarczym przez aktywistów Komitetu Frontu Narodowego — bogate robi ona wrażenie. Niemały jest bowiem dorobek powiatu. Nie ma dziedziny życia gospodarczego i kulturalnego gdzieby nie dokonał się głęboki przełom, gdzieby nie uzyskano poważnych osiągnięć.

„Zlikwidowaliśmy całkowicie analfabetyzm", „Czterokrotnie wzrosła liczba uczącej się młodzieży", „Rozwijamy sport. Mamy już 12 dużych i 42 małe boiska. Zwiększamy liczbę kół ludowych i związkowych zespołów sportowych", „Zradiofonizowano 10 wsi", „Mamy już 103 świetlice" — mówią wykresy.

Specjalny dział wystawy poświęcono spółdzielczości produkcyjnej. W roku 1949 były w powiecie 3 spółdzielnie produkcyjne, dziś liczba ich wzrosła do 42. Wzrasta nie tylko liczba spółdzielni produkcyjnych — z każdym rokiem daje coraz lepsze rezultaty walka o wyższe urodzaje, o wyższą wydajność z hektara.

Specjalny dział wystawy poświęcono przodownikom walki o wysokie urodzaje. I tak na przykład spółdzielnia produkcyjna w Masłowicach osiągnęła z hektara w 1951 pszenicy ozimej 14 q, a w roku 1952 — 22 q, pszenicy jarej w 1951 — 13 q, a w 1952 — 17 q, żyta w 1951 — 15 q, a w roku 1952 — 18 q.

Wzrost wydajności z hektara w powiecie Sławno uzyskano dzięki pomocy państwa. Państwo daje nawozy, pomaga rolnikom w walce ze szkodnikami, z każdym rokiem wzrasta liczba maszyn dostarczanych przez państwo na wieś. Jeżeli rok 1950 przyjmiemy za 100 — to w roku 1952 liczba maszyn rolniczych wzrosła w powiecie Sławno do 202, zaś traktorów do 194.

Codziennie tysiące ludzi zwiedza wystawę. Tłumy gromadzą się przy poszczególnych stoiskach. Szczególne zainteresowanie budzą stoiska z maszynami rolniczymi oraz wszelkiego rodzaju sprzętem gospodarskim. Nie mniej licznie odwiedzany jest dział, gdzie zgromadzono „żywe eksponaty" — dobrze odchowane tuczniki, krowy, konie i inny żywy inwentarz z PGR-ów powiatu Sławno i spółdzielń produkcyjnych.

Przy wystawie uruchomiono „wesoły jarmark". Dla młodzieży — wesołe miasteczko, karuzelę, strzelnicę itp., dla starszych — liczne stoiska PZGS oraz stoiska poszczególnych spółdzielń produkcyjnych, bogato zaopatrzone w różnego rodzaju artykuły rolnicze.

Na pobliskim boisku zorganizowano zawody sportowe między drużynami ludowych i związkowych zespołów sportowych. Jednocześnie wyświetlane są filmy oraz odbywają się występy świetlicowych zespołów artystycznych.

Wystawa cieszy się wielkim uznaniem zwiedzających. Organizatorzy włożyli w nią wiele pracy. Nie znaczy to jednak, że nie uniknięto pewnych drobnych braków. I tak na przykład koniecznym jest zorganizowanie wystawowej służby informacyjnej, której brak daje się bardzo odczuć.

Niektóre plansze i wykresy należało opracować bardziej przystępnie. Za mało miejsca poświęcono działom wystawy, mówiącym o „dniu wczorajszym" oraz o „dniu jutrzejszym".

Tym niemniej wystawa jest dużym osiągnięciem powiatu Sławno. Warto aby inicjatywę tę podjęły również inne powiaty naszego województwa.

(Z. K.)

Władza Ludowa surowo karze chuliganów

Na sesji wyjazdowej Sądu Wojewódzkiego w Koszalinie rozpatrywana była w trybie doraźnym, sprawa **Józefa Pilarskiego** ze wsi **Czarne** pow. **Człuchów**, oskarżonego o kradzież drobiu i napad z nożem **w ręku na Daniela Piotrowskiego.**

Przewód sądowy jak i zeznania świadków wykazały w pełni winę oskarżonego, który w toku rozprawy przyznał się do winy. Józef Pilarski w ciągu jednego roku zasiadł powtórnie na ławie oskarżonych. Skazany poprzednim wyrokiem na 8 miesięcy więzienia za nadużycia w magazynie wojskowym dopuścił się on ponownego przestępstwa, tym razem, jawnej kradzieży w przeddzień pójścia do więzienia w celu odsiedzenia kary.

Wieczorem 23 sierpnia br. poszedł do zagrody Daniela Piotrowskiego, gdzie odbywało się wesele i ukradł 5 indyków i kilka gęsi, które wpakował do przyniesionego ze sobą worka, a następnie przerzucił go przez płot. Poszedł potem do spiżarni, gdzie złapany na gorącym uczynku przez Daniela Piotrowskiego, uderzył go kilka razy nożem w rękę i raz w głowę, zadając mu poważne rany. Na krzyk Piotrowskiego wybiegli uczestnicy wesela i sprawcę wypadku ujęli.

Na zapytanie o pobudki kradzieży oskarżony Józef Pilarski oświadczył, że chciał „zaopatrzyć" rodzinę w mięso, przed pójściem do więzienia.

Wyrokiem prawomocnym Sądu Wojewódzkiego w Koszalinie Józef Pilarski został skazany na 10 lat więzienia z jednoczesną utratą praw obywatelskich na lat 5.

Kara sądowa w Polsce Ludowej za popełnione przestępstwo jest wyrazem ludowej praworządności. Konstytucja nasza gwarantuje bowiem każdemu obywatelowi nietykalność jego mienia i życia. Kto je narusza—podlega karze. **Państwo nasze będzie karało wszelkie objawy chuligaństwa i przestępczości, w interesie porządku i spokoju publicznego.**

Państwo nasze rozporządza jednak dostateczną ilością środków, aby ojca—przestępcę izolować od jego dzieci i wychować je zdala od jego złego wpływu. Rodzina w państwie naszym podlega ochronie prawnej i państwu zależy na tym, aby dom rodzinny stanowił dla młodego pokolenia źródło dobrego przykładu, nie zaś zgnilizny moralnej i deprawacji. Józef Pilarski jest bowiem nie tylko złodziejem z bandyckimi skłonnościami, lecz i pijakiem, co zostało mu udowodnione w świetle przewodu sądowego i zeznań świadków.

I.L.

Co, gdzie, kiedy?

KOSZALIN

Środa, dnia 15 października 1952 r.

Pogotowie Ratunkowe — tel. nr 500.

Straż Pożarna tel. nr 08.

Dyżury aptek: Apteka Społeczna nr 11, przy ul. Armii Czerwonej nr 1.

Muzeum: ul. Armii Czerwonej nr 53. Wystawa „Historia społeczeństw pierwotnych" oraz wystawa obrazów St. Tamockiego. Muzeum czynne we wtorki, czwartki, piątki i niedziele w godzinach od 12 do 17. W piątki wstęp bezpłatny.

SŁUPSK

Straż Pożarna — tel. nr 33-33.

Pogotowie Ratunkowe — tel. nr 09.

Dyżury aptek: Apteka Społeczna nr 20 przy Starym Rynku.

* * *

REPERTUAR KIN

KOSZALIN: „Nowa Huta" — Grzesznicy bez winy".

Seanse w dni powszednie: godz. 18 i 20.30 — w niedziele i święta:— godz. 16, 18, i 20.30.

SŁUPSK: „Polonia" — „Ziemia drży" — godz. 16,18 20.

BIAŁOGARD: „Bałtyk" — „Nędznicy" ser. II-ga — godz. 18 i 20.

SZCZECINEK „Przyjaźń" — „Carmen w Hollywood" — godz. 18 i 20.

USTKA: „Delfin" — „Wyścig pokoju" — godz. 18 i 20.

KOSZALIN - ROKOSSOWO — „Młoda Gwardia" — „Lenin" — godz. 19.

SŁAWNO: — „Kurchan Małachowski" — godz. 18 i 20.

„GŁOS KOSZALIŃSKI"

— organ Komitetu Wojewódzkiego PZPR w Koszalinie. Redaguje kolegium. Adres Redakcji — Koszalin, ul. Alfreda Lampe nr 20. Telefony: Redaktor Naczelny — 714 Sekretarz Redakcji — 114, Dział Partyjny — 285, Dział Ekonomiczno-Morski — 495, Dział Rolny — 819, Dział Korespondentów — 230, Dział Miejski — 950, Dział Sportowy — 950, Sekretariat — 567 Wydawca — Delegatura RSW „Prasa", tel. 291.

Druk: Koszalińskie Zakłady Graficzne, tel. 779.

Zamówienia i wpłaty na prenumeratę pocztową przyjmuje wszystkie urzędy pocztowe oraz listonosze, a na prenumeratę zakładową wszystkie rozdzielnie PPK „Ruch".

C-3-15537 Zamówienie nr 52

Ostatnio odbyła się uroczysta inauguracja roku akademickiego w Instytucie Polsko-Radzieckim w Warszawie połączona z przekazaniem darów Ambasady ZSRR dla Instytutu. Dary te obejmują ponad 3 tysiące cennych wydawnictw naukowych specjalnie dobranych dla potrzeb Instytutu, oraz przenośny aparat filmowy, epidiaskop i rzutnik z dużą ilością filmów popularno-naukowych.

Na zdjęciu: Przybyli na inaugurację oglądają projektor filmowy — dar Ambasady ZSRR dla Instytutu. Foto CAF

Młodzież odpowiada na apel

Zarząd Główny ZMP ogłosił apel do chłopców i dziewcząt, wzywający najlepszych, najodważniejszych, najbardziej wytrwałych, na najtrudniejsze odcinki socjalistycznego budownictwa.

Młodzież w całym kraju odpowiada na apel — najlepsi spośród niej zgłaszają się do przemysłu węglowego i metalowego, aby swą ofiarną pracą pomóc w zwalczaniu trudności.

Rodzi się wspaniały zaciąg pionierski.

Młodzież województwa koszalińskiego włącza się doń wraz z młodzieżą całej Polski.

Jan Andrzejczak z gminy **Manowo**, urodzony 19.V.1933 r. w rodzinie robotnika drogowego zgłosił się ostatnio do Zarządu Powiatowego ZMP w Koszalinie.

Andrzejczak oświadczył:

Przeczytałem listy młodych przodowników z Zakładu im. Strzelczyka w Łodzi i młodych chłopów z Cieszęcina do Zarządu Głównego ZMP. Przeczytałem również uważnie Apel Zarządu Głównego. Uważam, że moje miejsce jest z tymi, którzy walczą na najtrudniejszych odcinkach naszego budownictwa. I dlatego proszę o przyjęcie mnie do pracy w przemyśle metalowym i skierowanie na najtrudniejszy odcinek, abym mógł godnie wypełniać słowa Ślubowania złożonego przez młodych przodowników na Zlocie.

* * *

Wacław Górski pracuje w Wałeckich Zakładach Przemysłu Terenowego w **Człopie**. Pracuje dobrze, bo młodzież wybrała go swym delegatem na Zlot Młodych Przodowników Pracy. Przeczytawszy listy młodych robotników z Łodzi i młodych chłopów z Cieszęcina oraz Apel ZG, przyszedł do Zarządu Powiatowego ZMP w Wałczu z prośbą, aby umożliwiono mu pracę w hutnictwie.

„Chcę pracować tam, gdzie jest najtrudniej — oświadczył — pomóżcie mi w tym. Moim najgorętszym pragnieniem jest aby jak najwięcej moich towarzyszy pracy z zakładu stanęło do zaciągu. Będziemy pracować na odpowiedzialnych odcinkach, aby budowa socjalizmu w naszej Ojczyźnie postępowała jak najszybciej naprzód".

Gdzie spotykamy się z naszymi kandydatami

SPOTKAMY SIĘ Z KANDYDATAMI NA POSŁÓW I NA ZASTĘPCÓW POSŁÓW DO SEJMU

OKRĘG NR 38.

W BIAŁOGARDZIE 15. bm. spotkają się ze swymi wyborcami ZOFIA KULIŃSKA i JAN KOCOT.

Na teren Kołobrzegu w dniach 15 i 16 bm. przybędą STANISŁAW PINCIELSKI i ALEKSANDER CIELOCH.

OKRĘG NR 39

W DRAWSKU dnia 15 bm. na spotkanie ze swymi wyborcami przybędą KRYSTYNA TREPA i WŁADYSŁAW WAWRZYNIAK.

Pracownicy POM-u w WAŁCZU w tym samym dniu gościć będą u siebie ZOFIĘ ŁASZKOWSKĄ i JÓZEFA CHOJNACKIEGO.

W DRAWSKU 16 bm. w spotkaniu z szerokim aktywem powiatowym Frontu Narodowego oraz wyborcami udział wezmą: KRYSTYNA TREPA, JÓZEF CHOJNACKI i ZOFIA ŁASZKOWSKA.

SPORT

Młodzież wiejska startuje w zawodach sportowo-strzeleckich PO „SP"

Na terenie województwa koszalińskiego organizowane są obecnie przez PO „SP" zawody sportowo-strzeleckie.

Zawody przeprowadzane są przez 14 specjalnych, składających się z instruktorów ekip, które jeżdżą po całym województwie. Oprócz przeprowadzania zawodów, ekipy te zajmują się pracą propagandową i agitacyjną wyjaśniając w pogadankach i rozmowach indywidualnych, zagadnienia Frontu Narodowego, wyborów, sytuacji międzynarodowej, wewnętrznej itp.

Równocześnie z zawodami odbywają się imprezy artystyczne: występy zespołów muzycznych i tanecznych. Wyświetlane są także filmy oświatowe i dokumentalne. Odbywają się też zawody w innych dyscyplinach sportu, przeważnie w lekkoatletyce.

Zawody i imprezy cieszą się wielkim zainteresowaniem młodzieży i miejscowego społeczeństwa, które licznie przybywa, aby je oglądać.

Biorąca udział w zawodach młodzież podejmuje często zobowiązania produkcyjne. Na przykład w gminie Stanki dziewczęta i chłopcy zobowiązali się przepracować dodatkowo 20 roboczo-dni przy wykopkach w spółdzielni produkcyjnej.

Na wyróżnienie zasługuje szczególnie ekipa nr 6, organizująca zawody w powiecie słupskim. Pracuje ona szybko i operatywnie. Prócz przeprowadzania zawodów urządza występy artystyczne dla gromad, prowadzi agitację wyborczą i za wypełnianiem obowiązków wsi wobec państwa. Przeprowadza indywidualne rozmowy z młodzieżą i chłopami.

Dotychczas zawody sportowo-strzeleckie odbyły się w 21 gminach naszego województwa. Brało w nich udział ogółem 1147 uczestników w czym 475 kobiet. Uczestnicy to przeważnie młodzież zorganizowana w ZMP i LZS-ach.

Należy stwierdzić, że w niektórych gminach frekwencja na zawodach była niewystarczająca. Złożyło się na to przede wszystkim słabe przygotowanie młodzieży do zawodów, a także złe warunki atmosferyczne (ciągłe deszcze).

I tak np. w gminie Połczyn Zdrój zawody musiano odłożyć, bo przybyło na nie tylko 9 osób. W Okonku na 153 młodzieżowców, znajdujących się w tej gminie, w zawodach startowały zaledwie 52 osoby. Jeszcze gorzej było w gminie Róża Wielka, gdzie na 673 młodzieżowców na zawody przybyło zaledwie 76.

Obok tych złych przykładów są także i dobre, a tych jest przeważająca większość. W gminie Gardna Wielka, w powiecie słupskim, cała młodzież przystąpiła do zawodów. Również w Stankach, w powiecie Wałcz frekwencja była 100-procentowa.

Zawody sportowo-strzeleckie PO „SP" dobrze spełniają swe polityczne, kulturalne i sportowe zadania.

Piątek wygrał turniej tenisowy

Przy udziale najlepszych tenisistów Polski rozegrany został we Wrocławiu turniej tenisowy o puchar gen. Strażewskiego.

W grach finałowych puchar w grze pojedynczej mężczyzn zdobył Piątek; który po ładnej grze pokonał Radzio 8:6, 6:3, 6:3. W grze pojedynczej kobiet Jaśkowiakówna pokonała w finale Dalkowską 6:1, 6:2. W grze podwójnej mężczyzn para Piątek — Radzio wygrała niespodziewanie z parą Piątek — Kwiatek 4:6, 6:3, 6:4.

Marsze w Mielnie

W Mielnie, miejscowy Ludowy Zespół Sportowy zorganizował w ubiegłą niedzielę Marsze Jesienne. W marszach wzięła udział młodzież szkolna, przybyłe wojsko i członkowie LZS w liczbie 151 osób.

Po południu rozegrano zawody piłkarskie pomiędzy LZS Mielno i WKS Przyniosły one zwycięstwo LZS w stosunku 5:4.

OGŁOSZENIA DROBNE

ZGUBY

ZGŁASZAM zagubienie karty meldunkowej wydanej przez Biuro Ewidencji Ludności w Koszalinie na nazwisko Ciek Helena. 39—G.

ZGUBIONO kartę meldunkową wydaną przez Prez. Miejskiej Rady Narodowej w Jastrowie na nazwisko Matusewicz Jan. 38—G.

ZGUBIONO dowód tożsamości konia nr 367859 na nazwisko Drelich Józef zam. Górzna gm. Tarnowka pow. Złotów. 117—GP.

ZGUBIONO kartę meldunkową na nazwisko Bielecka Maria. 120—PG.

ZGUBIONO kartę meldunkową w Darłowie. Dobrego znalazcę proszę o zwrot na adres: Maciąg Helena Darłowo ul. Młyńska 34 pow. Sławno. 119—PG.

ZGUBIONO kartę meldunkową wraz z odcinkiem do dowodu osobistego na nazwisko Langner Krzysztof. 118—PG.

ZGŁASZAM zagubienie karty meldunkowej na nazwisko Powlot Stanisław. 124—GP.

CYRYŃSKA Janina zgłasza zagubienie karty meldunkowej wydanej przez Biuro Meldunkowe Łódź. 125—GP.

ZAGUBIONO kartę meldunkową, zaświadczenie tożsamości, pokwitowanie do dowodu na nazwisko Trypa Eleonora. 126—GP.

ZGUBIONO kartę meldunkową wraz z pokwitowaniem do dowodu osobistego wydanego przez Prez. Gm. Rady Narodowej w Świeszynie na nazwisko Krauze Józef i Krauze Anna. 41—G.

ZGUBIONO kartę meldunkową wydaną w Montorzynie na nazwisko Krysztofiak Ryszard zam. w Niepogledzisch pocz. Montorzyno. 122—PG.

ZGUBIONO kartę meldunkową Nr. PX9482 wydaną przez Prez. GRN Maluszyn na nazwisko Kłobucki Mieczysław ur. 23. VIII. 1927 Krzętów pow. Radomsko. 123—PG.

ZGUBIONO kartę meldunkową wraz z pokwitowaniem ankietyzacji wydanym przez Prez. Gm. Rady Narodowej w Świeszynie na nazwisko Paitch Konrad. 40—G.

ZGUBIONO kartę meldunkową wydaną przez Gminną Radę Narodową Grodzisk Wielkopolski na nazwisko Bukiewicz Franciszek zam. Borne pocz. Drzewiany pow. Koszalin. 121—P.

ZAWIADOMIENIE

Zgodnie z uchwałą Rady Państwa i Rady Ministrów z dnia 14.12.50 r. w sprawie załatwiania skarg i zażaleń — Delegatura RSW „Prasa" w Koszalinie mieszcząca się przy ul. Alfreda Lampe 20 podaje do wiadomości, że Dyrektor Delegatury RSW „PRASA" załatwia osobiście wszelkie skargi i zażalenia w poniedziałki i czwartki każdego tygodnia od godz. 10—12-ej.

Dyrektor Delegatury
(—) Elczewska H.

Przedsiębiorstwo PP i UR „Korab" w Ustce pow. Słupsk posiada do sprzedania ca 300 ton lodu z produkcji sztucznej

Zamówienia prosimy kierować pod wyżej podanym adresem. K—25—0

RÓŻNE

Spółdzielnia pracy „Moto-Trans" Gdynia, ul. Migały 32 wykonuje wszelkie pierścienie od średnicy 50 mm do 150 mm. K—35—0